

Britisk veludtænkt modtræk til LaRouches plan: Krig, folkemord, statskup, slut med national suverænitet

Den 29. jan. (EIRNS) – I løbet af 50 års videnskabelig indsats og organisering har Lyndon LaRouche og hans internationale bevægelse konsekvent præsenteret, og hjulpet med at skabe, et nyt paradigme, som et menneskeværdigt alternativ til det døende Britiske Imperium. Et videnskabsbaseret fysisk økonomisk system tager nu form omkring Kinas Bælt- og Vejinitiativ. Genopretning af national suverænitet og en afslutning på britisk geopolitik er ved at vinde frem i takt med Ruslands strategiske indgriben i Syrien, og præsident Donald Trumps hårde anstrengelser for også at afslutte geopolitikken, som det ses på eksempelvis den koreanske halvø og hans tilbagetrækning af amerikanske tropper fra Syrien. En bredere, fungerende alliance mellem USA, Rusland, Kina og Indien ville naturligvis besegle geopolitikkens skæbne for evigt.

Det Britiske Imperiums reaktion på denne eksistentielle trussel mod deres system har talt sit tydelige sprog.

- Idet USA og Kina på instrukser fra præsident Trump og Xi Jinping forbereder sig på vigtige handelsdrøftelser i Washington senere på ugen, lancerede Storbritanniens lydige apparat i det amerikanske justitsministerium med upåklagelig timing en 23-punkts kriminel anklage mod den kinesiske chipgigant Huawei – designet til at sabotere disse drøftelser. Og i dag afholdt Senatet og Storbritanniens apparat af krigshøge i det amerikanske efterretningssamfund høringer om at fordømme Rusland og Kina og deres alliance for at være den største trussel

mod amerikansk national sikkerhed – fordi de er stærkt optaget af den videnskabelige og teknologiske udvikling af deres nationer og på grund af Bælt- og Vejinitiativet.

- Det samme britisk ledede slæng forbliver opsat på at vælte præsident Trump eller køre ham i sæk med deres geopolitiske gambitter. De opfinder ikke-eksisterende forbrydelser; forsøger at indfange ofre i forbrydelser, som de selv har begået, og hvis intet af det virker, politisk 'waterboard' og på anden vis terrorisere dem til juridiske studehandler for løgnagtigt at anklage præsidenten.
- Briterne fortsætter med at organisere stærkt for den grønne affolkning af planeten, med Tyskland i centrum for deres bestræbelser. Til deres kriminelle, uvidenskabelige kampagner for de-nuklearisering, de-karbonisering og de-dieselficering har de tilføjet deres insisteren på, at vigtige, absolut sikre, ukrudtsmidler, såsom glyphosat (anvendes i vid udstrækning i landbruget som Round-Up) forbydes med den begrundelse, at de er "kræftfremkaldende. "Dette er som den tidligere miljøkampagne for at forbyde brugen af DDT, hvilket forbud førte til millioners død som følge heraf. Det er forsætligt folkedrab.
- Storbritanniens slæng af hønsehøge i Washington er blevet sat i højt gear for at gennemføre regimeskifte i Venezuela – ikke for at komme det lidende venezuelanske folk til undsætning, som de proklamerer, men for at sætte en stopper for den Westfalske Freds system for national suverænitet. De har også til hensigt at nægte Kina og Rusland nogen rolle i hele Latinamerika – især Bælt- og Vej-alternativet til deres døende spekulative system.

Den mest effektive måde at sikre at disse farlige britiske forhalingsmanøvrer mislykkes, er at stoppe deres forsøg på statskup mod præsident Trump i USA – som Schiller Instituttets

grundlægger Helga Zepp-LaRouche gentagne gange har insisteret på. Og, som led i det, at sikre at Lyndon LaRouche, 30 år efter hans uretfærdige fængsling, endelig frifindes, og at hans politik bliver vedtaget af alle nationer rundt om i verden, især i USA.

Denne morgens stævnemøde med skæbnen

Den 27. jan. (EIRNS) – Som du sikkert ved, opfordrede 60 fremtrædende amerikanere, herunder to af Robert Kennedys børn og en nevø og medarbejdere til Dr. King på 'Martin Luther King-Dagen', den 21. januar, til en "sandheds- og forsoningskomité", for at genåbne undersøgelserne af de uopklarede mord på John F. Kennedy i 1963, Malcolm X i 1965, og Dr. King og Robert Kennedy i 1968.

Dette krav er i sig selv fuldt berettiget, selv om nogle af underskriverne kan have andre formål med det. Men det er ikke vores pointe her; her spørger vi: Hvorfor nu, efter mere end 50 år?

Ophavsmændene til opfordringen ved det muligvis ikke – nogle vil muligvis vredt afvise det. Men det er fordi, at den mulighed der indtraf for 50 år siden, på trods af alle de mellemliggende forskelle – den chance, for hvilken de ældste af os har kæmpet i over 50 år – er tilbage igen i dag, men større og bedre. HVIS vi handler nu – i dag!

Franklin Roosevelt havde for efterkrigstiden forberedt lovgivningen og institutionerne for en westfalsk verdensorden

bestående af helt suveræne nationalstater, der frivilligt deltog i et internationalt kreditsystem baseret på Hamiltons principper, og hvor det stod enhver nation frit for at anvende et sådant system i deres eget land.

Men Roosevelt døde i utide, før krigen var forbi. Da vicepræsident Truman hørte, at Roosevelt var død, var hans første reaktion: "Men jeg kan da ikke være præsident. Jeg er sådan en lille mand." Lyndon LaRouche, på daværende tidspunkt i militærtjeneste for USA i Asien, sagde nøjagtig det samme. Truman accepterede at tage imod britiske ordrer for at knuse Roosevelts planer for efterkrigstiden.

Senere, under hans rolige ydre, begyndte Trumans efterfølger, Eisenhower, at kæmpe imod. Han gik åbent ud for at sætte en stopper for britisk aggression mod Egypten i Suez-krisen i 1956. Den russiske Sputnik-satellit fra oktober 1957 gav startskuddet til Amerikas bestræbelser indenfor videnskab, højteknologi og rumfart, hvilket påbegyndtes under Eisenhower og hurtigt tog til under John Kennedys 1000 dage.

Franklin Roosevelts enke Eleanor havde rådgivet John Kennedy om fortsættelsen af sin mands arbejde, og han begyndte at gøre dette over en bred kam som præsident, inden han blev skudt. Menneskets første og indtil videre eneste besøg på et andet himmellegeme var blandt de største resultater i det tragiske 20. århundrede.

De der har studeret denne periode forstår, at Dr. King og John og Robert Kennedys uerstattelige roller var uløseligt forbundet med hinanden, til trods for alle deres mange og lange kampe og uenigheder. Malcolm X var også meget vigtig. Hvis Malcolm X, der kom i rampelyset i 1965, havde levet, ville de beskidte tricks og fælder, der blev brugt til at obstruere Dr. King, aldrig være lykkedes som de gjorde.

Det britiske Imperium dræbte alle disse mænd, og imperiet gik på krigsstien globalt med krig og økonomisk kollaps. Men vi

bør huske på, hvad Lyndon LaRouche i diskussioner har sagt om dette: Det amerikanske folk skulle have imødegået de politiske mord med viljen til at fortsætte disse ledes arbejde – endnu stærkere end tidligere. I stedet trak de sig tilbage – med nogle få undtagelser som LaRouche.

LaRouche blev udsat for snigmord og derefter uretfærdigt fængslet i fem år, efter at han havde ændret historiens forløb med Reagan-tidens Strategiske Forsvarsinitiativ (Strategic Defense Initiative, SDI). Men han fortsatte med at foreslå den 'Eurasiske Landbro', som nu er en stor realitet i Verden.

Nu står vi ved det rette, gunstige øjeblik. De udfordringer vi står over for er ikke fortidens udfordringer – de er fremtidens nye udfordringer. Hvis britisk allierede demokrater lige nu forsøger at splitte Trumps vælgerbase, så må vi samle basen ved at rekruttere dem til vores program for de virkelige løsninger, der er nødvendige nu, mens vi i samme proces splitter det Demokratiske Partis base.

Vi må, ved hjælp af LaRouches inspirerende ideer og hans personlige eksempel, mobilisere hvad historien kræver af hver af os. Som han en gang for mange år siden sagde på en konference: "Du kan være træt; du kan være ked af det. Men når historien kræver, at du tager en tørn, så tager du en tørn!"

Helga Zepp-LaRouche: "USA bør genoplive forestillingen om

“Dette skønne land, USA”

Den 23. januar 2019 (EIRNS) –Helga Zepp-LaRouche gjorde de følgende bemærkninger i dag til den amerikanske afdeling af LaRouche-bevægelsen:

Vi befinder os i den begyndende fase af en fuldkommen ny era i den menneskelige civilisation, og alt vi skal, er at udrydde konceptet om at geopolitiske interesser skal forsvares under alle omkostninger, selv hvis det betyder tredje Verdenskrig og menneskehedens udryddelse. Der er et alternativ og det hedder et nyt paradigme for nye relationer mellem nationer; win-win samarbejde.

Den eneste forskel er, at formålet er at kultivere en befolkning med fremragende egenskaber. Jeg har læst en artikel, hvori alle bidragyderne siger, at den eneste årsag til, at Kina er fremstående i rumfart, er at partiet kontrollerer videnskab og teknologi. En kinesisk lærd person besvarede denne udtalelse ved at sige: Nej, det er fordi vi er fuldstændigt fokuserede på opdagelser, fremragende uddannelse og fordi vi har en stor og talentfuld befolkning på 1,4 milliarder mennesker og man kan ikke frembringe videnskabelige opdagelser gennem diktatur. Det er netop hvad Friedrich Schiller har uddybet ved mange lejligheder.

Der er ingen grund til at disse idéer ikke skulle kunne genoplives i det smukke land, Amerika, det land, som havde til formål at tjene som et håbets fyrtårn og som frihedstempel for verden.

Lige nu er dette ikke tilfældet. Vi har en verden i kaos. Men hvis folk har en idé om, at USA er nøglen til at løse krisen i verden – og på en vis måde kan USA's bedste tradition genoplives. Men det skal genoplives i form af en republik. Som både George Washington, Benjamin Franklin og mange andre store præsidenter sagde: “Vi giver jer en republik, men det er jeres opgave at forsvare den.” Og det er netop hvad der står på spil i dag.

Med det på sinde mener jeg, at folk bør have en patriotisk kærlighed overfor Amerika fordi det netop er dét, som er påkrævet. Det betyder dog ikke, at man skal være chauvinistisk og fokusere på ét land alene, man bør efterstræbe at være det

som Friedrich Schiller kalder "en patriot og en verdensborger." Det er på ingen måde en modsætning. Man skal lade sig inspirere af en lidenskabelig kærlighed for menneskeheden, og det vil give en vinger, gøre en til en krigsengel, så man kan opnå mirakler og overkomme den lille indvendige stemme som siger "åh nej, det vil jeg ikke, jeg har en anden agenda, og det er ovenikøbet for svært!" Derved kan man blive en gigant som kan "hoppe over egen skygge" som det tyske ordsprog siger. Således kan du transformere dig selv til den krigsengel, som verden har brug for lige nu.

Briternes panik vokser; Vil Trumps missilforsvarsplan blive LaRouche og Reagans SDI?

Alt imens et af imperiets favorit læk-organer, BuzzFeed, udstillede sig selv med dets seneste løgnehistorie om præsident Trump, åbnede han udsigten til, at LaRouche's SDI design (Strategic Defence Initiativ, red.) kunne komme tilbage på dagsordenen. Og mens May og Macron fortsætter i deres forgæves forsøg på at opbygge den sammenfaldende neoliberale model, fortsætter italienerne fremad.

Denne uges Schiller Institut webcast med Helga Zepp LaRouche præsenterer et optimistisk perspektiv på, hvad der skal til for at afslutte æraen med britisk imperialistisk geopolitik

Vil 'krigsfraktionen' kontrollere Trumps missilforsvar? Helga Zepp-LaRouche svarer

Den 20. januar (EIRNS) – Under Helga Zepp-LaRouches ugentlige strategiske webcast den 19. januar blev hun spurgt af værten Harley Schlanger, om præsident Donald Trumps netop annoncerede missilforsvarsplan kunne blive noget lignende Lyndon LaRouches og Ronald Reagans SDI? (Strategic Defense Initiative, red.)

Fru LaRouche svarede: "Selv om det er meget interessant, og mange medier faktisk henviste til præsident Reagans SDI, ville jeg sige, jeg ville gerne vente og se om dette udspil også omfatter et tilbud til Rusland og Kina, fordi det faktisk er hvad Reagans SDI gjorde, eller er det, som nogle af kommentatorerne – også i Rusland og de kinesiske medier – er bekymrede for, et forsøg på fra hvad man generelt kan kalde 'krigsfraktionen' i USA at etablere overlegenhed i rummet; og som Global Times for eksempel sagde, et forsøg på at sikre at USA muligvis kunne angribe et land med atomvåben og ikke være bange for, at USA selv ville blive udsat for et modangreb? De kalder dette en illusion, som ikke vil fungere, at det vil føre til annullering af princippet om "garanteret gensidig ødelæggelse" og afskrækkelse. Nu er det ikke nødvendigvis en dårlig ting, for hvis man husker tilbage... da min mand udviklede, hvad der blev SDI, var det den eksplicitte ide at erstatte princippet om gensidig sikret ødelæggelse med begrebet gensidig sikret overlevelse.

"Det var min mands reaktion på krisen med mellemdistanceraketterne i Europa, SS-20 og Pershing II, som i begyndelsen af 80'erne havde et 'launch-on-warning-beredskab, hvorved faren for en utilsigtet atomkrig var ekstremt høj. Så

min mand påbegyndte i slutningen af 70'erne at udvikle dette forslag om at de to supermagter sammen skulle udvikle nye våbensystemer baseret på 'nye fysiske principper'... udvikle dem sammen, installere dem sammen, og på den måde – for første gang – gøre defensiven mindre kostbar end offensiven, og i den proces gøre atomvåben overflødige.

“På det tidspunkt havde vi såkaldte diskussioner ‘bag kulisserne’, på vegne af USA's Nationale Sikkerhedsråd, med officielle repræsentanter for Sovjetunionen, og min mand og jeg var involveret i disse drøftelser igennem et helt år. Og så i februar '83 kom der svar tilbage fra Moskva om, at de ikke kunne lide dette forslag, med argumentet, at det ville bringe Vesten flere fordele end Sovjetunionen; hvilket i øvrigt ikke var sandt, fordi præsident Reagan tilbød to gange, en gang i marts 1983 og igen otte måneder senere, at USA ville hjælpe Sovjetunionen med at anvende gennembruddene i den nye militære teknologi, genanvendelse af dem i civilsektoren, og på den måde overvinde visse flaskehalse i Sovjetunionens civile økonomi. Og min mand uddybede dette forslag og gjorde det til et såkaldt “udkast til protokol for supermagterne”, hvorved de ville gå sammen om et fælles ‘science-driver’-program, øge verdensøkonomiens produktivitet og gennem en gigantisk teknologioverførsel til udviklingslande overvinde underudviklingen i Den tredje Verden. Dette var det oprindelige, ‘rigtige’ SDI ...

“Så det var derfor en fantastisk ide, der kunne have afskaffet både Warszawa-pagten og NATO, og det ville have ændret kursen for menneskeheden, hvis det ikke var blevet afvist af ‘høgene’ på begge sider – både Bush-fraktion i Reagan-administrationen og Ogarkov-fraktionen i det sovjetiske lederskab.

“Nu, eftersom Trump kun har givet en indledende erklæring, og de tre repræsentanter fra USA, der præsenterede dette for pressen, sagde også dybest set ting – en af dem sagde, at dette bare er en reaktion på Ruslands og Kinas hypersoniske missiler; en anden sagde grundlæggende, at dette ikke er en

hyldevare, men at det vil blive udviklet – så det ser ud til, at det på dette stadium er et gigantisk forsknings- og udviklingsprogram. Men det centrale spørgsmål er, og det insisterer jeg på: Vil det omfatte et samarbejde med Rusland og Kina, eller vil det være rettet imod dem? Dette vil afgøre spørgsmålet om, hvorvidt det er i SDI's fodspor eller ej; og lad os håbe på det bedre, fordi præsident Trump søger et bedre forhold til Rusland; han laver meget gode ting med Kina nu; han vil trække sig ud af Syrien og Afghanistan. Så jeg giver ham absolut fordel af tvivlen, og lad os så se hvad det viser sig at være.”

Eliten der fejlede

Den 17. januar (EIRNS) – Den 22. december, nogle uger før Theresa Mays uhørte parlamentariske nederlag den 15. januar, fremhævede the London Economist en kronik under pseudonymet “Bagehot” med titlen “Eliten der fejlede: Storbritanniens politiske krise udstiller dets leders utilstrækkelighed.”

Bagehot skrev: “Den britiske politik har i det forløbne år måttet udholde en forbløffende række af sygdomme. Kabinettet har mistet en udenrigsminister og to Brexit-ministre, for ikke at nævne masser af småfisk. Parlamentet har stemt om at ‘blokere for regeringen’ (“hold the government in contempt”). Det Konservative Parti har holdt en mistillidsafstemning om premierministeren og efterladt hende slemt vingskudt. Og det bliver værre. Der er ikke noget parlamentarisk flertal for nogen Brexit-aftale, og ingen vej ud af dødvandet som ikke ville bryde afgivne løfter – og sandsynligvis tilmed hoveder.

“Der er to populære forklaringer på dette kaos. ... Begge forklaringer har fortrin. Men der er også en tredje: at landets ledelsesmodel er i opløsning. Storbritannien styres af en selvbestaltet klike, der belønner medlemskab af gruppen fremfor kompetence, og selvtillid fremfor ekspertise. Dette ‘kameratokrati’ (nedsættende betegnelse for en regerende elite, der stammer fra samme sociale baggrund, red.) har endelig mødt sit Waterloo.”

Nok så væsentligt, i dagens udgave af den London-elskende New York Times stilles den samme diagnose – dog sagt meget hårdere – i artiklen af Pankaj Mishra med titlen ‘Den britiske styrende klasses ondartede inkompetence: ‘Kameratokraterne’, der trak grænser fra Indien til Irland, får med Brexit en dosis af deres egen medicin”. Mishra kalder Louis Mountbatten, den kongelige person, der som Indiens sidste vicekonge kastede landet ud i folkemord – en “løgnagtig, intellektuelt begrænset bondefanger”.

“Mountbatten, der i britiske flåde kredse blev spottet som ‘katastrofe-mesteren’, var et repræsentativt medlem af en lille gruppe af britiske mænd fra over- og mellemklassen, hvorfra de imperialistiske herrer i Asien og Afrika blev rekrutteret. Frygteligt dårlig udrustet til deres enorme ansvar, tillod Storbritanniens brutale imperialistiske magt dem at famle sig vej gennem verden, “en verden”, som EM Forster skrev i “Bemærkninger om den engelske karakter”, “hvis rigdom og underfundighed de ikke kunne have nogen forestilling om.”

“Forster skylder Storbritanniens politiske fiaskoer på landets privatuddannede mænd, unge umodne begunstigede af landets elitære skolesystem. Disse evige skoledrenge, hvis indflydelse er helt ude af proportion med deres antal, er bestemt overrepræsenteret blandt ‘the Tories’ (medlemmer af det britiske konservative parti, red.). De har i dag kastet Storbritannien ud i sin værste krise nogensinde og udstiller landets incestuøse og selvbetjenende regerende klasse som

aldrig før.”

Uanset disse detaljer er fakta stadig fakta. Det britiske etablissement er en fuldstændig fiasko. Det kan ikke være anderledes. Som Lyndon LaRouche har sagt, og som enhver leder af den amerikanske republik har forstået, har der aldrig været et imperium, som ikke har fejlet og kollapsede. Under Londons dominans var det 20. århundrede et af de værste i menneskehedens historie, på trods af nogle store fremskridt i øvrigt. På baggrund af de katastrofer, der blev skabt af Storbritannien, blev Lyndon LaRouches forslag til et Strategisk Forsvarsinitiativ gjort til amerikansk politik under Ronald Reagan, og LaRouches forslag til en Eurasisk Landbro blev taget op af den kinesiske regering – som Bælt- og Vejinitiativet – og derefter af mange andre, og er nu ved at blive en stor kraft i verdenshistorien. Nu må LaRouches design for Alexander Hamiltons forfatningsmæssige kreditsystem sættes øverst på dagsordenen, både for USA og for hele verden.

Den britiske elite har fuldstændigt fejlet. Fejltagelsen fra 1763 hævner sig nu. Men uanset hvad må den elite nu endeligt besejres og straks fjernes. Hvis det ikke sker, vil imperiet rejse sig fra dets ruiner for at gøre et sidste desperat og rasende anslag.

Hvem vil fjerne det? Nogle af de mennesker, som lige nu læser disse ord, vil få en afgørende rolle.

Den underliggende positive

dynamik i Verden som det Britiske Imperium prøver på at holde skjult for dig

Hvis man lytter til de vestlige nyhedsmedier, skulle man tro, at verden er helt kaotisk og uden noget ordnende princip overhovedet. Ved imidlertid at træde to skridt tilbage og sætte amerikanske og europæiske "aktuelle begivenheder" i sammenhæng med det der sker i resten af verden, er det lettere at se, at hvad der foregår i Vesten er etablisementets reaktion på de positive kræfter for forandring, der er på spil over hele kloden. Samtalerne mellem Xi og Kim bevæger sig fremad, og foregriber et muligt andet topmøde mellem Trump og Kim; potentielle fremskridt i samhandelsdrøftelserne mellem USA og Kina; Trumps beslutning om at trække USA ud af Syrien i forbindelse med Astana-processen; Kinas succesfulde landing af Chang'e 4-fartøjet på den fjerne side af månen, og meget mere. Hør med når Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, og Harley Schlanger diskuterer alt det, som medierne forsøger at skjule for dig!

**Briten erfarer at det ikke er
så let at dæmme op for**

menneskelig kreativitet

Det er værd at understrege, at der i løbet af den sidste uge har været to fremragende strategiske udviklinger, bemærkede Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche i dag. Den første er den epokegørende præstation af Kinas Chang'e-4-Månemission, som allerede frembringer en "Sputnik"-lignende effekt internationalt, lige fra entusiastiske lykønskninger og invitationer til løbende samarbejde fra Afrika, Latinamerika, Asien og dele af det videnskabelige samfund i Vesten til tænderskærende frustration fra det tyske formiddagsblad Bild Zeitung, som er forfærdet over, at Kina på denne måde har fået forspring overfor Vesten.

Hvad Chang'e-4 viser enhver der er parat til at åbne øjnene, sagde Zepp-LaRouche, er, at Kina er på den rette vej til videnskabsbaseret fysisk økonomisk udvikling, herunder Bælte- og Vej Initiativet; og at Vesten er idiotisk galt afmarcheret og må bringes til fornuft – en opgave der vil være i centrum for Schiller Instituttets kommende konference.

Den anden større udvikling var aflysningen af NASA's invitation til topchefen for Roscosmos, Dmitry Rogozin, som havde planlagt at komme til USA for at tale til ledere fra NASA og holde møder med hans kolleger. Denne handling, der skete på foranledning af demokratiske senatorer og andre, er fuldstændig sindssyg, sagde Zepp-LaRouche: USA kan ikke engang komme til den internationale rumstation uden russiske raketter! Vi saver den gren af, som vi selv sidder på. Hvis vi skal skabe en global alliance for udvikling, der ledes af de fire stormagter specificeret af Lyndon LaRouche – USA, Rusland, Kina og Indien – er aflysningen af Rogozins besøg det værst tænkelige, man overhovedet kunne gøre.

Disse to udviklinger afspejler de igangværende, modsatrettede processer; og som sådan indkapsler de den opgave, som planeten står overfor i dag.

De foregår i forbindelse med en ulmende massestrejke, der – om end ujævnt – fejer hen over planeten, en ulmen der stædigt undviger britisk kontrol. Dens udtryk omfatter:

- Chang'e-4-missionen: Briterne finder til deres forfærdelse ud af, at når menneskelig kreativitet som sådan fanger menneskers fantasi, er det smitsomt.
- Brexit processen: I takt med at Storbritannien slingrer mod en "hård-Brexit" i forhold til EU den 29. marts, er en større kapitalflugt fra City of London allerede påbegyndt, hvilket – ifølge nogle regnskaber – udgør mere end 10% af aktiverne i den britiske banksektor, for ikke at nævne den langt mere signifikante derivat-spekulationsboble, der drives af London.
- Trumps præsidentskab i USA: Trump fortsætter med at modstå de støjende forsøg på at stoppe hans fastlagte politik om at afslutte de "uendelige krige" overalt. Det er ikke kun Syrien, der står på spil, eller hele Sydvestasien for den sags skyld; det er hele det "specielle forhold" med briterne og deres geopolitiske og økonomiske vanvid.
- Protestdemonstrationer med De gule Veste: Som LaRouche-allierede og tidligere franske præsidentkandidat Jacques Cheminade har understreget, er det et ulmende massestrejke-fænomen, der finder sted i Frankrig, men det udspringer ikke fra Frankrig – det er en del af den samme globale proces med afvisning af de mislykkede institutioner, som også ses andre steder.

- López Obrador-præsidentskabet i Mexico: AMLO (Andrés Manuel López Obrador, red.) fører støt Mexico tilbage til sin historiske, nationalistiske politik med økonomisk vækst, et stærkt præsidentskab og respekt for national suverænitet samt ikke-intervention i andre nationer. London troede, de havde dræbt dette Mexico – men de tog fejl.

Ligesom briterne erfarer, mere generelt, at det ikke er så nemt at dæmme op for og dræbe menneskelig kreativitet, når først den er begyndt at brede sig.

Kast nyt lys på planeten Jorden

Den 6. januar (EIRNS) – NASA's administrerende direktør, Jim Bridenstine, bekræftede i weekenden, at NASA's invitation til den russiske generaldirektør for Roscosmos, Dmitry Rogozin, om at besøge USA er blevet aflyst på grund af pres fra amerikanske senatorer, der er involveret i vedholdende konfrontation med Rusland. Denne beslutning er ikke alene en yderligere provokation fra det amerikanske "krigsparti", der befinder sig i et tæt omløb omkring det Britiske Imperiums politiske etablissement. Det kommer på et afgørende tidspunkt for et potentielt samarbejde mellem fire stormagter – Rusland, Kina, Indien og USA – om det mest betydningsfulde af de forhold som menneskeheden står over: Videnskabeligt samarbejde

om rumforskning, den næste store 'grænse' for menneskehedens voksende herredømme over vores univers. Bestræbelser på at forpurre et sådant nødvendigt samarbejde er virkelig en forbrydelse mod menneskeheden.

Som Wu Weiren, chef for Kinas måneprogram, så veltalende udtalte umiddelbart efter den spektakulære Chang'e-4 månelanding: "At udforske det ukendte er menneskets natur. Månen er en mystisk verden for os. Vi har et ansvar for at udforske og forstå den. Månens udforskning vil også uddybe vores forståelse af Jorden og os selv."

Det pres, der i dette tilfælde anvendes af amerikanske senatorer, er kun en del af det Britiske Imperiums strategi om at bruge den nye amerikanske Kongres – herunder dens medieforstærkede kampagne for at afsætte præsident Donald Trump ved en rigsretssag; den igangværende heksejagt i form af Muellers undersøgelse; og internationalt pres fra "fremmede magter" (dvs. briterne) for at lægge præsident Trump i en spændetrøje. Disse tiltag er taget i anvendelse for – på den ene eller anden måde – simpelthen at forhindre ham i at regere som præsident, baseret på den politik, som han blev valgt på.

Hvad der også er sigende er indsatsen i den 11. time for at sabotere Trumps tilbagetrækningspolitik for Syrien, eftersom de frygter potentialet for en fuldstændig omorganisering af Sydvestasien, væk fra årtier (eller ligefrem århundreder) med det Britiske Imperiums blodige geopolitiske 'Great Game'.

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, tilrådede i dag: Ignorer distraktionerne. Hold nationens opmærksomhed fokuseret på de virkelige problemer, som verden står overfor: Firemagts-samarbejdet om at skabe et nyt paradigme i retning af den kurs, der er udlagt med Kinas Bælte og Vej-initiativ; afslutning af britisk geopolitik og dens tilhørende krige; og overvindelse af det foruroligende transatlantiske finansielle sammenbrud med LaRouches Fire Love, der begynder med en Glass-Steagall 'brandvæg' – som også

er den eneste effektive 'væg', der faktisk kan stoppe A/S Narkotikas (imperiets organiserede narkotika-kriminalitet, red.) nye opiumskrig mod USA og andre, hvilket Lyndon LaRouche har sagt længe.

Menneskehedens nylige tilstedeværelse på Månens såkaldte 'bagside' og den nye æra for win-win samarbejde for menneskeheden, som der dermed er blevet åbnet for, kan kaste nyt lys på løsningen af disse centrale spørgsmål nede på planeten Jorden.

Hvad verden behøver nu

Den 3. januar (EIRNS) – Som hele verden nu ved, landede Chang'e-4 i dag på den anden side af månen, menneskehedens første landing dér nogensinde. Som EIR's stiftende redaktør Lyndon LaRouche korrekt havde forudsagt, selv før Chang'e-4-missionen formelt blev annonceret i december 2015, er en ny æra begyndt for menneskeheden. Ouyang Ziyuan, fader til og leder af Kinas program for udforskning af Månen, gav i dag et interview til CGTN-TV, hvor han diskuterede sin opdagelse af, at Månens Helium-3 vil forsyne menneskeheden med fusionskraft som energi i de næste 10.000 år. På samme tid blev den store mulighed, som månens bagside tilbyder for lavfrekvent radio-astronomi – flere gange beskrevet af LaRouche PAC's forskerhold – udnyttet allerede i går, da det kinesiske månefartøj blev koblet sammen med missionens Queqiao-relæstation, hvorved man dannede et sammensat lavfrekvent radioteleskop, der rækker langt ud over vores galakse, idet månens masse beskytter det mod jordens interferens.

Samtidig måler månefartøjet den lokale vandkoncentration med henblik på en fremtidig bemanded landing. Men endnu vigtigere er Chang'e-4's rolle i vores arts historiske fremskridt fra jorden og ud i solsystemet, galaksen og hinsides, der blev indledt mod enorme odds af heroiske tyskere, russere og amerikanere i det 20. århundrede. Men det blev brutalt lukket ned af Storbritannien efter de amerikanske bemandede månelandinger i 1969-72. Endeligt, efter to tabte generationer, er denne menneskehedens store kamp atter genoptaget. Vi erindrer ordene fra den store sovjetiske rumforsker Sergei Pavlovich Korolyov til hans hold på Baikonur den 4. oktober 1957, da Sputnik blev opsendt med succes: »Menneskehedens bedste sønners drømme er blevet til virkelighed – stormen mod rummet er begyndt.«

En ny æra er begyndt, hvis... – hvis, og kun hvis, vi drager klar fordel af den. Hvis vi i stedet går glip af denne sidste chance, kan menneskeheden falde tilbage til forrige århundredes mørke eller værre. På samme dag som månelandingen, den 2. januar (EST – red.), drev præsident Donald Trump den britiske fjende til raseri i et halvanden times TV-transmitteret kabinetmøde, hvor han placerede ansvaret for fred i både Afghanistan og Syrien på disse lande samt deres naboer, herunder Indien, Pakistan og Rusland for Afghanistans vedkommende, Tyrkiet og Rusland, måske også Iran, for Syriens. Præsidenten sagde, at Sovjetunionen i 1979 var i sin gode ret til at intervenere militært i Afghanistan, hvorfra terrorisme oversvømmede unionen. Som Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche har bemærket, åbner præsident Trump døren til en Westfalsk fredsløsning for Sydvestasien – en løsning som Kissinger, der taler for sine britiske herrer, udelukker. Disse britiske herrer vil aldrig tilgive Donald Trump for dette, så længe han lever. Den fuldstændige afskrift af præsidentens udveksling med sit kabinet er offentliggjort på det Hvide Hus' hjemmeside. Men endnu engang er det, der er yderst vigtigt om denne store forandring, ikke de faktiske omstændigheder i sig selv (endnu mindre kommentarer om dem),

men snarere hvad vi, menneskeheden, gør med dem – eller undlader at gøre.

Den udgave af EIR, der udkommer 4. januar, indeholder en tale af Lyndon LaRouche fra marts 1998 med titlen »Mod et Nyt Bretton Woods.« Han talte blandt andet til embedsmænd og rådgivere for daværende præsident Bill Clinton og dermed indirekte til præsidenten selv. Efter at have tegnet et samlet levende billede af ideén om det Nye Bretton Woods-system ud fra dets bestanddele, herunder komponenter som maskinværktøjernes rolle og Den Eurasiske Landbro, var LaRouches ord, når man sætter dem på spidsen: »I siger, at det er alle gode forslag. I indrømmer, at idéerne er smukke. Men I siger, at det 'ikke ligger i kortene'. Lad mig sige jer noget: Tag lederskab eller kom af vejen!« I en artikel i samme udgave af EIR skriver Dennis Speed fra LaRouchePAC's ledergruppe med et kinesisk ordsprog, der peger i samme retning: »De, der siger, at det er umuligt, bør ikke forstyrre dem, der gør det.«

I den nævnte tale fortæller LaRouche den usminkede sandhed om, hvad lederskab er, og hvad det ikke er. Er lederen den, der omhyggeligt analyserer og genanalyserer midlerne (eller tabene) for minutiøst at kunne veje oddsene for succes og fiasko mod hinanden? Vil Trump blive sat for rigsretsdømstolen? Vil denne eller hine forfærdelige ting ske? Eller markerer han dristigt den hidtil usynlige, kritiske vej og sætter alt på spil for sejr, som Tysklands general Alfred von Schlieffen gjorde det i første verdenskrig? Kæmp utrætteligt for at vende flanken, spar ingenting, selvom – som det ofte er tilfældet – slagets fremtidige udvikling endnu ikke kan forudsiges. Dette er den måde, kampen skal føres, på mange fronter, for LaRouches Nye Bretton Woods.

Løgnen, der er værre end »Russiagate«: Fortielsen af menneskehedens fremskridt

Den 2. januar (EIRNS) – Det nye år begynder med et paradoks, har Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche noteret sig i diskussion med sin organisation i denne uge og i sin nytårstale. Mange nationer i verden bevæger sig hen imod et nyt paradigme for økonomisk samarbejde og fred, væk fra en æra af geopolitiske krige og konfrontationer, der er forankret i kredse omkring det britiske imperium. Dette nye paradigme viser sig ikke udelukkende i det storslåede infrastruktursamarbejde omkring Kinas Nye Silkevej, der bare vokser og vokser; men også i præsident Donald Trumps diplomati vis-à-vis den Koreanske halvø; i Japans forbedrede samarbejde med Rusland samt Japans og Indiens forbedrede samarbejde med Kina; i det forbedrede samarbejde mellem de tidligere krigsførende nationer på Afrikas Horn; ja selv i den potentielle afslutning af tilstanden af »permanent krig« i Sydvestasien ved præsident Trumps, præsident Putins og præsident Erdogans gensidigt forstærkende handlinger.

Alligevel vil den gennemsnitligt »informerede borger« i USA eller Europas nationer aldrig vide noget derom. Medierne i disse lande beskriver overvejende udgangen af 2018 som dystopisk, kaotisk eller håbløs, medmindre de kan have held til at fjerne Donald Trump fra embedet og genoprette »det transatlantiske forhold,« med ledere, der vil indføre klimaskat og fuldt ud konfrontere Rusland og Kina. Det overraskende konstruktive forhold mellem Trump og Mexicos nye præsident Andrés Manuel López Obrador eksisterer for eksempel ikke for disse medier eller deres godtroende læsere. Men det har øget potentialet for reel udvikling af Nord- og Mellemamerika. Det voksende potentiale for fred i Syd- og Sydvestasien eksisterer ikke for dem, kun den formodede

»alvorlige fare« det udgør for verden, at amerikanske tropper kommer hjem fra Syrien og Afghanistan!

Fordi Schiller Instituttet, Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche har arbejdet i årtier for at forberede paradigmet for Verdenslandbroens udrulning, der nu omfatter snesevis af lande i Bælte og Vej-Initiativet, arbejder de nu som en dominerende faktor internationalt. Idet de har kæmpet for den Westfalske tilgang til en fredsslutning, hvor alle parter indvilger i at »fremme« de andres »nytte, ære og fordel«, konstaterede Helga Zepp-LaRouche, at de nu udøver ekstraordinær indflydelse på trods af et øjensynligt minimalt mandskab. Den reelle fare ligger ikke i den påståede »trussel fra Bælte og Vej-Initiativet mod Europa« eller lignende afsindsudsagn mod menneskehedens fremskridt, men i den overhængende fare for et nyt sammenbrud af det London- og »Wall Street«-centrerede finansielle system, ligeså slemt som i 2008 eller værre.

Nu er de konkrete politiske forslag om at adskille bankerne og om produktiv kredit, som Schiller Instituttet har fremlagt i sine rapporter, på dagsordenen. Disse tiltag samt et produktivt samarbejde inden for rumforskning, udvikling af ubegrænset fusionskraft og udvikling af relaterede plasmateknologier er nu de umiddelbare udsigtspunkter, vi bør have fokus på i 2019. Som Helga Zepp-LaRouche konkluderede i sin nytårstale: »Vi kan forme en ny civilisationens æra, hvor vi overvinder geopolitik en gang for alle. Og jeg vil bede dig om at arbejde sammen med Schiller Instituttet, så vi kan overbevise de resterende nationer, som stadig klamrer sig til de gamle antagelser, og især få de europæiske nationer til at deltage i det nye paradigme. Vi kan skabe en fantastisk fremtid, hvis vi arbejder sammen.«

Det store »hvis...«

Den 25. december (EIRNS) – Efter juleferien befinder vi os midt i en verdensomspændende krise, der giver den bedste mulighed for et grundlæggende gennembrud for menneskeheden siden Franklin Roosevelts sidste indsats for tre fjerdedele af et århundrede siden. Dette enestående øjeblik, der ingen fortilfælde har, byder sandsynligvis på endnu større muligheder end dem, som Douglas MacArthur hyllede ved slutningen af Anden Verdenskrig – før Churchill og Truman ødelagde dem. Selvom det er sandt, at frygtelige farer truer os, kan Lyndon LaRouches metoder dog give inspiration til målrettet og vidtrækkende lederskab, der kan sætte nationer i stand til at overvinde dem.

Lad os forsøge at illustrere dette: Præsident Trumps beslutsomme indsats for at trække sig tilbage fra Syrien og derefter, formodentligt, fra Afghanistan, har selvfølgelig mindet det amerikanske folk om årsagerne til, at de valgte ham som præsident. Efter ødelæggelserne under Bush- og Obama-årene har det genoplivet deres vision om, hvad landet kunne være. Men det har gjort mere, som flere rapporter forsigtigt indikerer. Den amerikanske afvisning af »de evige krige«, der blev pranget USA på af Det Britiske Imperium, udløser samtidig en begyndende forhandlingsproces mellem de fire magter USA, Rusland, Kina og Indien, sammen med andre såsom Tyrkiet, Syrien og Pakistan, om en fremtrædende fredsorden for Syd- og Sydvestasien. Dette passer ikke kun sammen med Kinas Bælte og Vej Initiativ, men det bringer os tættere på forhandlingerne om et nyt Bretton Woods-system – hvis vi gennemtvinger disse forhandlinger. Samtidig vil Kinas Chang'e-4, der nu kredser om månen, snart udføre den første bløde landing på månens bagside – måske allerede i den første uge af januar. Ligesom vi nu går ind i en periode uden fortilfælde i hele menneskehedens historie, så vil alt, hvad det kinesiske landingsfartøj finder, være nyopdaget; ingen har nogensinde været der før, så

intet er rigtigt kendt.

Selvom »fake-news« medierne nøjeregnende ignorerer Chang'e-4 nu, vil det snart være umuligt selv for dem, og nyheden om denne store rummission for menneskeheden vil blive kendt midt i den igangværende massestrejkeproces. Lederen af LaRouchePAC Texas Kesha Rogers har spurgt, om vi vil se et »Chang'e-4 chok« ligesom Sputnik-chokket den 4. oktober 1957 – et rimeligt spørgsmål. Sputnik, menneskets første skridt ud i rummet, forandrede verden for evigt. Faktisk blev USA under Eisenhowers anden administration ændret som over natten. Genoplivelsen af landet og New Deal-ånden, som vi forbinder med Kennedy-årene, begyndte faktisk under Eisenhower med Sputniks »bip-bip«. Sammen med Chang'e-4 har vi fejret 50-års dagen for Apollo 8-missionen, hvor mennesker første gang kredsede om månen. Dette var første gang nogensinde, at mennesker havde forladt indflydelsen fra jordens tyngdefelt og mærket et andet himmellegemes tyngdefelt. Årtier tidligere havde den russiske rumpioner Konstantin Tsiolkovsky kaldt det »at bryde tyngdekraftens slavekæder.«

Apollo 8 var ikke kun en triumf for menneskeheden og videnskaberne, det var også en lederskabets triumf. Tre astronauter var blevet dræbt i 1967, og det amerikanske måneprogram havde problemer. Derefter, i august 1968, kun 16 uger før Apollo 8 skulle opsendes, indkaldte en Nasa-leder på mellemniveau i Houston to ligesindede til et hemmeligt møde for at foreslå at ændre det, der ville have været en overflødig kredsende mission om jorden, til den første bemandede mission til en bane om månen. Efter at Houston i hemmelighed havde fastslået, at missionen virkelig var gennemførlig, ringede de til Nasa-administratør Jim Webb i Europa for at komme i gang. Webb var rasende på dem, men han måtte give sig, og resten er historie. Videnskab, historie, lederskab – i sidste ende et og det samme.

I sin selvbiografi fra år 2000, »Failure is Not an Option« (At fejle kan ikke komme på tale – red.), skrev den banebrydende

flyveleder Gene Kranz: »For at holde denne mission klart adskilt fra de nuværende planer, udpegede jeg Apollo 8 som X-missionen. Indtil missionen blev godkendt, måtte vi bevare alle missionens data for den oprindeligt planlagte E-mission. X-missionen trådte nu ind i rækken sammen med Gemini 4's vandring i rummet, Gemini 6/7's rendezvous og [George] Muellers »all-up« test-koncept for Saturn V raketten (dvs. at teste alle tre trin i første hug, frem for først at teste første trin, så andet og til sidst tredje – red.) af eksempler på den risikovillige og højtydende ledelse vi havde i 1960'erne. Beslutningen om at tage til Månen med Apollo 8 blev truffet, før vi nogensinde havde fløjet et bemanded Apollo-rumfartøj.«

Trump går imod imperiet: annoncerer tilbagetrækning fra Syrien, udvikling i Mexico og Mellemerika

Den 19. december (EIRNS) – Præsident Trump er begyndt at finde råderum til at handle efter sine egentlige hensigter, idet han har konsolideret støtten i Senatet under valget, hvilket i store træk gør en rigsretssag umulig, mens det britiske fupnummer, Russiagate, smuldrer. I løbet af de sidste 24 timer har Trump påført to slag mod imperiet, ved at erklære at alle amerikanske tropper og operatører fra udenrigsministeriet vil blive trukket hurtigt ud af Syrien og samtidigt erklære, at USA og Mexico vil fortsætte med store fælles investeringer i

jobskabelsesprogrammer i de fattigdomsramte (og narkotikainficerede) områder i det sydlige Mexico og de centralamerikanske nationer Honduras, El Salvador og Guatemala.

Om Syrien tweetede præsidenten: "Vi har besejret ISIS i Syrien, min eneste grund til at være der under Trump-præsidentskabet." Hans talsmand bekræftede, at tilbagetrækningen vil fortsætte i hast. Ifølge New York Times har nogle Pentagon-embedsmænd kæmpet med næb og kløer for at stoppe ham, eller i det mindste gøre det til en gradvis tilbagetrækning, men Trump ville ikke give sig. Dette skete på den samme dag, som "Astana-gruppens" garantier for våbenhvilen i Syrien, Rusland, Tyrkiet og Iran, kom til enighed med syrerne og FN om at oprette et forfatningsudvalg for at udarbejde en forfatning for en ny syrisk politisk struktur. Trump har gentagne gange understreget, at han ikke er interesseret i et regimeskifte i Syrien eller andre steder. I Mexico har Trump fundet fælles fodslag med den nye mexicanske præsident Andrés Manuel López Obrador (eller AMLO, som han kaldes) om de nødvendige midler til at håndtere den ulovlige migrationskrise – at skabe arbejdspladser. AMLO sagde tirsdag formiddag: "Dette er en ny, anderledes måde at håndtere migrationsproblemet på, som omhandler årsagerne. Dagen kommer snart, hvor folk ikke behøver at emigrere fra Mexico – i det mindste er det min drøm. "Aftalen som blev indgået i går, vil omtrent fordoble USA's planlagte investeringer i regionen, måske med over 10 milliarder dollar.

Nu begynder kampen for at gøre dette initiativ til starten på det kæmpe regionale infrastrukturprogram, der kræves for at besejre narkokartellerne og den enorme fattigdom i regionen, som f.eks. at bygge jernbanen, der forbinder kontinenterne i Nord- og Sydamerika, der er foreslået lige siden McKinley-administration. Det er netop dette engagement i fred gennem udvikling og samarbejde med Rusland og Kina i denne vision for fremtiden, som har drevet det vanvittige Britiske Imperiums

indsats for at bringe Trump til fald. Det MI6-fabrikerede svindelnummer om "aftalt spil med Rusland" er blevet afsløret som et totalt bedrageri, og selvom Mueller og hans team fortsætter med at fremstille så mange potentielle anklager mod Trump som muligt (ingen har noget at gøre med Rusland, Muellers tildelte mål), bevæger Trump sig videre.

Det britiske Overhus slap katten ud af sækken den 18. december med en rapport udgivet af "Komiteen for Internationale Relationer" med titlen: "Britisk Udenrigspolitik i en omskiftelig Verden". Ligesom imperier har for vane, når de nuværende midler til at drive en verdensmagt er ødelagt, lister de ikke stilfærdigt væk i natten. Deres midler i de sidste mange årtier, efter Franklin Roosevelt og John F. Kennedys død, har været at bruge amerikanske "muskler" for at gennemføre britisk imperial politik – udkæmpe koloniale krige i Sydøstasien og Sydvestasien og pålægge "IMF betingelser" for at forhindre enhver reel udvikling i de tidligere kolonier. Overhusets rapport jamrer over, "at skaderne på de amerikansk/britiske relationer (briternes vigtigste internationale forhold), hvis Trump skulle vinde det næste præsidentvalg, vil blive længerevarende, og regeringen ville blive nødt til at lægge mindre vægt på at nå en fælles amerikansk/britisk tilgang til de vigtigste problemer i dag, end det har været tilfældet tidligere". Faren ved dette, tilføjer de, er at Kina og Rusland også udgør en trussel mod den "regelbaserede internationale orden" (deres eufemisme for det Britiske Imperium). Og Indien, frygter de, kan også slippe væk fra deres imperiale styre.

Her har vi det – imperiet er bange for den potentielle samling af USA, Rusland, Kina og Indien, "De Fire Magter", som Lyndon LaRouche længe har insisteret på er den nødvendige minimum af kraft, der behøves for at afslutte det britisk-kontrollerede verdensfinansielle systems magt, og, gennem en ny Bretton Woods-konference med andre ligesindede nationer, i stedet oprette et kreditsystem med faste valutaer, baseret på

hamiltoniske principper for global udvikling. Kinas Bælte og Vej-Initiativ eksisterer allerede som strukturen (foreslået af LaRouche i 1990'erne) der er nødvendigt for at lancere et nyt paradigme for global udvikling – hvilket forklarer den nuværende masseudgydelse af hysteriske angreb på Kina og Bælte og Vej-Initiativet, ved simpelthen at fornægte virkeligheden af det økonomiske mirakel skabt af Kina i løbet af de sidste 40 år, og deres intention om at gøre processen tilgængelig for hele verden.

Den kendsgerning at det nuværende London/Wall Street-baserede finanssystem nu er i de første stadier af opløsning, som i stigende grad anerkendes af de finansielle oligarker selv, øger simpelthen nødvendigheden af at bringe disse nationer sammen for en ny Bretton Woods-proces. Det eneste der står i vejen er det Britiske Imperium. Er det ikke på tide at afslutte det? Albion delenda est.

Løgnene imod Kina, Rusland og Trump kommer fra de britiske neoliberale, som har bragt deres eget system på fallittens rand.

Uddrag fra Helga Zepp-LaRouches webcast –

Løgnene imod Kina, Rusland og Trump kommer fra de britiske neoliberale, som har bragt deres eget system på fallittens

rand.

Med den succes som Kina har haft med at hæve levestandarden for befolkningen i de sidste fire årtier, hvorfor bliver landet så udsat for en kampagne med sådanne "ondsindede fabrikationer" (i *Foreign Affairs*, ARTE-dokumentar og i medierne generelt) – især da Kina arbejder for at hjælpe andre nationer med at opnå lignende resultater med sit Bælte og Vej-Initiativ? Hvorfor de konstante angreb på Putin og Rusland? Og hvorfor optrapningen af Mueller imod Trump, da han ikke har fremlagt noget bevis for "russisk indblanding", hvilket er hvad Russiagate skulle dreje sig om?

I dagens webcast opfordrer Helga Zepp-LaRouche seerne til at studere de store filosofers værker, herunder Platon, Cusa, Leibniz, Schiller, Einstein og hendes mand Lyndon LaRouche, for at udvikle deres evne til at lytte til deres egen indre stemme for at være i stand til at "tænke selv", så de kan besvare disse spørgsmål for sig selv.

Mens det britiske Overhus beklager udsigten til afslutningen af det "særlige forhold" (mellem Storbritannien og USA, red.), tog Trump to store skridt væk fra det gamle paradigme, og indvilligede i at arbejde sammen med Mexico i projekter om økonomisk udvikling i Mellemamerika, og annoncerede afslutningen af USA's militære intervention i Syrien.

Hun opfordrede vores seere til at bruge ferien til at læse og diskutere gode ideer med familie og venner.

London og Wall Street kan ikke overleve til 2020; angriber et kinesisk lederskab, der tænker årtier frem

Den 17. december (EIRNS) – Hvis vi skal have held med at få præsident Donald Trump til at rette sin opmærksomhed imod den økonomiske krise, som nu rammer USA, skal de skændige angreb på Kina, som især fremføres af neokonservative medlemmer i hans administration og af uvidende europæiske »ledere,« bringes til tavshed. Det, der bevæger disse figurer, som f.eks. Trumps nationale sikkerhedsrådgiver, John Bolton, til at storme frem som Alcibiades og lidenskabeligt søge en ny »Thukydid's fælde«, er det samme finansielle sammenbrud, som er på vej til at tage London og Wall Streets megabanker ned og hele den »neoliberale« orden med. De deler ikke præsident Trumps overbevisning om, at stærke økonomiske fremskridt og stormagtssamarbejde er muligt. De deler kun Wall Street og »City of London«s elites pessimisme, som venter endnu et kollaps – større end det sidste. Og folkene i flere og flere vestlige nationer har siden Brexit-folkeafstemningen midt i 2016 gjort oprør mod deres neoliberale orden.

Intet kunne påvise denne ekstreme »vi-har-ingen-fremtid«-pessimisme mere gennemført, end det ondskabsfulde psykologiske angreb på Kinas præsident Xi Jinping, der fyldte et helt program på den fransk-tyske fælles offentligt finansierede tv-kanal, ARTE TV (se <https://www.arte.tv/de/videos/078193-000-A/die-welt-des-xi-jin-ping/> – red). Denne plaprende »psykoanalyse på afstand,« hvor man bagvasker en leder, hvis forslag for økonomisk fremgang på grundlag af samarbejde har vundet i snesevis af nationers

respekt, er et nyt lavpunkt i Vestens adfærd, som vil være det rene selvmord for de vestlige nationer, hvis det tolereres. Ved på diplomatisk vis at bruge Bælte og Vej Initiativet med dets store projekter til at udvikle Afrika og gradvist at udrydde landdistrikternes fattigdom, viser Xi med al tydelighed, at han tænker fremad mod den fremtid, som menneskeheden kan skabe i 2050 og derudover. De mere og mere skingre angreb på Xi og Den Nye Silkevej kommer, efterhånden som de amerikanske og europæiske gældsmarkeder går i stå, aktie- og obligationsmarkederne falder, de faste ejendomsmarkeder falder og den europæiske økonomiske vækst igen bliver negativ.

De transatlantiske bankers »alting-boble« vil briste meget snart; derfor denne holdning til Kina og Rusland. Præsident Trump mener stadig, at han muligvis kan samarbejde med disse stormagter – både for fred og for hurtig økonomisk udvikling, og han mener, at menneskehedens teknologiske fremskridt ikke er underlagt »klimaforandringer.« Men det kræver et langtrækkende klarsyn om menneskelig fremgang, som præsidenten endnu ikke har tilegnet sig. Ellers ville han ikke, uvidende og uforberedt, lade finansiel ruin ramme USA.

Det kræver, som Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche i dag understregede, det fulde 50-årige klarsyn for menneskets fremskridt, som Lyndon LaRouche har fremlagt i sine bøger, som f.eks. {Earth's Next 50 Years} (Jordens 50 kommende år – red.). Og det kræver {omgående} tiltag, såsom genindførelsen af Glass-Steagall-loven til beskyttelse af produktiv bankvæsen og økonomi mod Londons og Wall Streets krak. Med et sådant fremsyn ville Trump være i stand til at afværge de nye koldkrigeres angreb på ham og arbejde med Xi, Putin og Modi i Indien for at lancere en ny og levedygtig monetær orden, et nyt »Bretton Woods«.

Helga Zepp-LaRouches tale til Schiller Instituttets og EIR's seminar for diplomater m.v. i København

Helga Zepp-LaRouche talte til seminaret via video-link fra Tyskland. Derudover talte EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher via video-link fra Virginia og Hussein Askary til seminaret i København.

TOM GILLESBERG: Jeg synes Helga Zepp-LaRouche blev meget smukt introduceret af Hussein Askary, der i sin præsentation gennemgik den fantastiske rolle hun, som grundlægger af Schiller Instituttet, som »Silkevejs-damen«, har påtaget sig i at skabe denne Bælte- og Vej-politik, politikken for Den Nye Silkevej. Så vi er meget stolte og glade over at kunne have hende med her »live# for at diskutere situationen i verden som den ser ud lige nu, efter de amerikanske midtvejsvalg og dagen før G20-topmødet starter i Buenos Aires. Så, Helga, tak fordi du er med os her. Ordet er dit.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg er meget glad for at kunne tale med jer, selvom det kun er via video-link. Naturligvis har vi nået et meget vigtigt punkt i historien, og for en gang skyld er jeg enig med præsident Macron fra Frankrig, som netop har sagt, at det kommende G20-møde hellere må bringe nogle reelle resultater, for ellers vil en sådan samling af statsledere nærmest have en modsat, ikke-konstruktiv effekt.

Det er jeg enig i.

Igennem de sidste mange uger, ja faktisk måneder, har vi lavet en kampagne for, hvad der grundlæggende set bør være resultatet af dette G20-møde. I betragtning af at vi både har fare for krig, som det blev demonstreret meget akut igen i form af hændelsen i nærheden af Kertj- broen i Sortehavet, samt at den generelle situation mellem de store atommagter ikke ligefrem er god, så er faren for atomkrig potentielt til stede. Dernæst har vi den umiddelbare fare for en gentagelse af den finansielle krise i 2008, bortset fra at det denne gang kan blive meget, meget værre, fordi alle parametre er meget værre end i 2008.

I lyset af disse to eksistentielle kriser har vi defineret, hvad der bør være udfaldet af enten hele G20-mødet, eller i det mindste fra de af statsoverhovederne, som man kan forvente kan gå i retning af at etablere et nyt paradigme: Det refererer til præsidenterne Trump, Putin, Xi Jinping, premierminister Modi, premierminister Abe, og muligvis også andre stats- og regeringschefer. Hvad vi definerede, som det absolut nødvendige udfald, er, at de etablerer et Nyt Bretton Woods-system til at erstatte det nuværende helt bankerotte system. Det vil komme til at indtage den samme stilling som det gamle Bretton Woods-system, men vil også indbefatte de ekstra funktioner, som Franklin D. Roosevelt oprindeligt ønskede: At afslutte kolonialismen for udviklingslandene, hvilket desværre ikke blev indført, fordi Roosevelt døde, og Bretton Woods blev etableret af Truman og Churchill, i hvert fald under disses politiske vejledning.

Selvfølgelig vil en Ny Bretton Woods-aftale kun fungere, hvis den ledsages af De Fire Love, som blev defineret af Lyndon LaRouche allerede i 2014, som de absolut nødvendige ændringer i det finansielle og økonomiske system, nemlig: For det første indførelsen af Glass/ Steagall-bankadskillelse; for det andet at overgå til en nationalbank for at bringe evnen til at skabe kredit tilbage under suveræne staters beføjelser under regeringers suveræne kontrol; for det tredje at skabe et

internationalt kreditsystem; og for det fjerde at øge verdensøkonomiens produktivitet med et forceret udviklingsprogram for en fusionsøkonomi og etablering af et tættere internationalt rumsamarbejde for at opnå den nødvendige forøgelse i verdensøkonomiens produktivitet.

I betragtning af at det ikke kan forventes, at alle lande i G20 vil være enige om det – jeg kan nemt forestille mig, at de, der er helt forbundet med City of London samt med modstanden mod Trump, der stammer fra Wall Street – at der vil være nogle lande, som absolut vil modsætte sig en sådan løsning. Derfor har vi foreslået, at det kun kan være i et samarbejde mellem de lande, der er stærke nok til at modsætte sig magten i disse finansielle centre, London og Wall Street – og der kan dermed kun være tale om præsident Trump, præsident Xi Jinping, præsident Putin, og premierminister Modi, de fire stormagter tilsammen, som repræsenterer både de største atombevåbnede magter, de største økonomier og de største befolkninger. De skal arbejde sammen.

Det er åbenbart, at der findes et sådant potentiale. Og efter at præsident Trump gentagne gange i valgkampen og igen efter at han blev præsident har udtalt, at han ønsker at forbedre forholdet til Rusland, blev hele Russiagate lanceret [af hans politiske modstandere] for at forhindre, at det sker. For nærværende er Russiagate blevet mere eller mindre miskrediteret, og til trods for spændingerne i forhold til Kina vedrørende handelsspørgsmål er der positive tegn på, at både Kina og USA kan være villige til at nå en aftale om at overvinde den nuværende handelskrig. Dette potentiale fremstår tydeligt, og det står meget klart, at det vil afgøre meget af spørgsmålet om, hvorvidt menneskeheden – i lyset af eksistentielle farer – vil være i stand til at regere sig selv, at indføre en regeringsstruktur, som muliggør den langsigtede opretholdelse af verdens befolkning. Dette er et meget akut spørgsmål.

Man kan for eksempel se, at den nuværende kinesiske ambassadør

i USA, Cui Tiankai, netop i går udstedte en meget klar advarsel om, at verden skal lære lektien af 1930'ernes store depression, som resulterede i Anden Verdenskrig. Han advarer også om, at manglende evne til at løse de nuværende spændinger kunne føre til en ny verdenskrig og en ny finansiel krise, der vil være værre end 30'ernes depression. Den samme ambassadør, Cui, rejste allerede for et år siden i en tale i New York et grundlæggende spørgsmål: Hvad skal forholdet mellem USA og Kina være? Han sagde, at der i verdenshistorien har været 16 tilfælde, hvor den dominerende magt blev erstattet af en opstigende magt – hvilket tydeligvis henviser til den nuværende situation mellem USA og Kina – og at det i 12 tilfælde førte til en stor krig og i 4 tilfælde førte til en situation, hvor den opstigende magt simpelthen erstattede den hidtil dominerende magt, uden at det kom til krig. Han understregede, at Kina hverken ønsker at situationen fører til krig, men at Kina heller ikke forsøger at erstatte USA som den dominerende magt i verden. Kinas politik er derimod at foreslå et helt nyt sæt af internationale relationer med win-win-samarbejde mellem suveræne magter og respekt for de andre landes suverænitet, respekt for det andet lands sociale system, en ikke-indblanding i det andet lands indre anliggender og simpelthen samarbejde til gensidig gavn for alle, der deltager i dette nye system.

Det er efter min mening det, som vi har set udspille sig i virkeligheden i de seneste fem år, siden præsident Xi Jinping i Kasakhstan i september 2013 annoncerede Den Nye Silkevej, og hvor vi siden har været vidne til den enorme udvikling af Silkevejen, omfattende mere end 100 lande, og hvordan den helt har forvandlet stemningen i Afrika, som har fået indgydet mod og optimisme på grund af Silkevejens massive investeringer i infrastruktur, industriparker, energiprojekter og lignende. Det samme gælder for næsten hele Latinamerika, mange lande i Asien og endda nogle europæiske lande, som absolut kan se fordelene i at samarbejde med dette nye system.

Nuvel, det tog Vesten, eller rettere vestlige tænketanke og medier, næsten fire år, før man så meget som indrømmede, at dette fandt sted. Jeg mener, at det var skuespil: Her har man det største infrastrukturprojekt nogensinde i verdenshistorien, allerede nu omkring 30 gange så stort som Marshall-planen, og de vestlige medier vil ikke tage notits af det! Så for omkring et år siden indså de, at det var helt ustoppe ligt, og de begyndte så en hel spærreild af bagvaskelse og angreb på Den Nye Silkevej, og det er ganske sigende, at talerøret for det anglo-amerikanske etablissement, New York Times, i løbet af sidste weekend og weekenden før, havde over 10 eller 12 artikler, om Den Nye Silkevej, hvor de i grunden indrømmer, at det er ustoppe ligt, at det allerede er her. Vesten tog helt fejl ved at tro, at hvis man tilbyder Kina at være medlem af WTO og deltage i frihandelssystemet, så vil Kina i sidste ende overtage det vestlige liberale system, det vestlige demokrati eller – hvis de skulle afslå det – simpelthen ville kollapse under byrden af en autokratisk ledelse.

New York Times indrømmer så modstræbende, at dette var et fejlagtigt skøn. Kina har ikke adopteret den vestlige demokratimodel, og er helt afgjort ikke kollapse t. Det har i stedet en forbløffende historik med høje økonomiske vækstrater uafbrudt gennem 40 år, som helt og holdent har forvandlet ikke kun Kina, men også en stor del af verdensøkonomien. Kina har nu en velhavende middelklasse der udgør en god del af befolkningen, 400 millioner, og denne vil blive fordoblet i løbet af de næste 10 år. Og at den kinesiske model i grunden er attraktiv for mange lande i verden.

De konkluderer dybest set, at den eneste måde at håndtere det på er indsatsen for at inddæmme Kina, om nødvendigt med konfrontation og endog krig. Et par amerikanske generaler sagde allerede for et par uger siden, at en krig mellem USA og Kina indenfor de næste 50 år er mere sandsynlig, end at dette undgås.

Det er naturligvis den berømte Thukydide-fælde: Dette refererer til situationen i det antikke Grækenland, rivaliseringen mellem Athen og Sparta, som førte til krigen på Peloponnes, og som en konsekvens heraf – hvilket folk normalt ikke nævner, når de taler om Thukydide-fælden – tilbagegangen og sammenbruddet af det antikke Grækenland. Så det indlysende spørgsmål er: Kan Vesten forholde sig til det faktum, at Kina er for opadgående, og at der ikke kan gøres noget ved det, fordi Kina først og fremmest er et land, der var den førende økonomiske og kulturelle magt i de fleste århundreder indenfor de seneste årtusinder, med kun en meget kort afbrydelse. Kina er fast besluttet på at vende tilbage, ikke for at erstatte andre lande, men for at tage en ledende rolle på verdensplan, og den kinesiske regering har en politik, der gør dette muligt. Hovedsageligt ved at lægge vægt på kontinuerlig innovation, at gå direkte frem til de mest avancerede teknologier – de har det mest avancerede forskningsprogram for fusionskraft; de har et meget, meget avanceret rumforskningsprogram, og de lægger stor vægt på uddannelse, fortræffelighed i uddannelser for de unge, kombineret med at Xi Jinping understreger behovet for særligt at have en æstetisk uddannelse af ungdommen, og også for de ældre. Fordi æstetisk uddannelse går i retning af skønhed i sindet og sjælens skønhed.

I betragtning af at Kina har en befolkning på 1,4 mia. mennesker, er Vestens ide om, at det vil være muligt at inddæmme dette, uden at det fører til krig, latterlig. Det skal bemærkes, at hvis det kommer til krig, er der mange militære eksperter, der gør opmærksom på, at når man først begynder med at bruge bare et enkelt atomvåben, er det atomvåbneenes logik – i modsætning til traditionelle konventionelle våben – at samtlige våben vil blive brugt. Det ville naturligvis betyde udslettelsen af den menneskelige civilisation.

Så dette paradoks eksisterer tydeligvis, og det er Schiller

Instituttets opfattelse, at det kun kan overvindes ved at formå Vesten, ved at vinde verdens lande over til deltagelse i det nye paradigme med et win-win-samarbejde.

Faren for krig er meget reel – vi har netop været vidne til hændelsen med ukrainske krigsskibes provokation i Sortehavet, tæt på det Asovske Hav og Kertj-broen. Nogle mennesker i Ukraine har allerede for nogle uger siden foreslået, at den nybyggede bro mellem Rusland og Krim skal sprænges. Det var selvfølgelig den hændelse der fandt sted for nogle dage siden [den 25. november], hvor ukrainske krigsskibe ikke fulgte de regler, der ellers er blevet etableret mellem Rusland og Ukraine, hvor man har pligt til at meddele ens hensigt om at passere gennem Kertj-strædet. De blev derfor tilbageholdt af det russiske militær; besætningerne blev arresteret og forhørt, og i mellemtiden er der fundet skriftligt materiale hos denne besætning, som instruerer dem om ikke at tilkendegive sig, for i hemmelighed at sejle til dette punkt i Kertj-strædet. Det tyder klart på at det var en provokation.

Hvad der derefter skete, var, at krigshøgene, som NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, straks sagde, at NATO fuldt ud står side om side med Ukraine; og nogle andre høge, som repræsentanter for »Integrity Initiative«, som jeg vil sige mere om lige om lidt, straks udtalte, at NATO burde sende en hel flotille ind i det Asovske Hav.

Dette blev i går fuldstændigt undsagt af præsident Putin, som ventede et par dage, og derefter udtalte, at dette klart var en i forvejen planlagt provokation, og at den store fejl ligger hos nationerne i Vesten, der tankeløst straks tog Ukraines parti. Med sin typiske Putin-humor tilføjede han, at hvis Ukraine skulle forlange at spise spædbørn til morgenmad, så ville Vesten straks acceptere det.

Vestens rolle blev også stærkt fordømt af general Harald Kujat, tidligere formand for NATO's Militærkomité og før det også tysk militærchef, der undsagde Stoltenberg og sagde, at

han gjorde en alvorlig fejl: ved en sådan hændelse er det yderst vigtigt, man først undersøger tingene, og at andre nationer ikke bør piske en stemning op, men forsøge at nedtrappe hele situationen. Det gjorde heldigvis de fleste af de vesteuropæiske regeringer, fordi de selvfølgelig indså, at en krig mellem Ukraine og Rusland let kan komme ud af kontrol og føre til en Tredje Verdenskrig.

Jeg tror, at denne hændelse, hvor faren endnu ikke er overstået, fordi Poroshenko annoncerede krigsretstilstand i dele af Ukraine, og vor kære ven Natalia Vitrenko, en ukrainsk politiker, advarede om, at dette betyder, at Poroshenko faktisk etablerer et diktatur i Ukraine – en krigsretstilstand, der eliminerer alle former for borgerlige rettigheder, er en ekstremt spændt situation. Hvem er nu anstifter af hele denne provokation? Hvis man ser på det faktum, at for ganske nylig, for et par dage siden, blev det afsløret, at der findes denne størrelse kaldet »Integrity Initiative«. Det er en meget mærkelig institution. Den køres fra britiske ambassader over hele verden, og det er faktisk en underafdeling af den britiske efterretningstjeneste. En af deres talsmænd, Edward Lucas, kom ud i forbindelse med denne ukrainske krise og sagde straks: Det er fuldstændig som Nazi-Tyskland, der angreb Polen i 1939, og krævede en øjeblikkelig eskalering og indsendelsen af krigsskibe i Sortehavet som en klar provokation.

Hvad er dette såkaldte »Integrity Initiative«? Storbritanniens nye generalstabschef, general Mark Carleton-Smith, har, som den krigskræmmer han er, udtalt, at Rusland udgør en større fare for Storbritannien end ISIS eller al-Qaeda. Så dette »Integrity Initiative« har gjort følgende: Det har udpeget en række såkaldte »klyngegrupper« i flere forskellige lande. Tager vi nu et kig på hjemmesiden og på hvilke personer, der leder dette initiativ, ser vi, at det er folk fra hele verden, der er kendt for deres koldkrigsindstilling. Fra USA finder vi f.eks. Ian Brzezinski – søn til den infame Zbigniew

Brzezinski, forfatter til bogen »The Grand Chessboard. American Primacy and its Geostrategic Imperatives.« Denne Ian Brzezinski er et fremtrædende medlem af Det Atlantiske Råd, der bør regnes som en af det Anglo-Amerikanske imperiums – eller rettere den britiske efterretningstjenestes – betydelige underafdelinger. Og fra Tyskland finder vi general Klaus Naumann, der er kendt for sin koldkrigsindstilling overfor Rusland. Så det er en flok af personer, der i bund og grund mener, at man søge mod en geopolitisk konfrontation med Rusland og Kina. Det er netop den klike, der har været tættest på at tilvejebringe en ny verdenskrig.

Vi bliver nødt til at komme os over idéen om, at verden vil være for evigt delt i et antal geopolitiske blokke, hvor en nation eller en gruppe af nationer er i uløselig konflikt med en anden gruppe. Desværre er denne tankegang dybt indgroet i Den Europæiske Union; Frankrigs præsident Macron tænker sådan; Tysklands Kansler Merkel tænker sådan. Macron krævede for nyligt, at der oprettes en EU-hær [Macron skifter mellem at bruge »EU« og »Europa.« Han kender givetvis ikke forskellen – red.], som skal beskytte unionen mod Rusland, Kina og endog USA. Det er et typisk eksempel på den form for tankegang, der netop udgør en af opskrifterne, der under de nuværende omstændigheder med et nært forestående finansielt sammenbrud kan lede til, at det 20. århundredes to katastrofale krige gentages.

Heldigvis træder alternativet også meget tydeligt frem. Jeg har allerede nævnt stemningen omkring Den Nye Silkevej, som er ved at forvandle Afrika til et sted, hvor folk for første gang har et reelt håb om, at de med Kinas hjælp, og nu i stigende grad med hjælp fra flere andre lande som f.eks. Indien, Japan, Indonesien, Tyrkiet og mange andre, snart kan kalde sig selv »det nye Kina med afrikanske karakteristika.« Det er nemlig gået op for disse lande, at Afrika – et kontinent, der i 2050 vil være beboet af 2,5 milliarder mennesker – som Xi Jinping gjorde opmærksom på ved sin tale til BRICS-mødet i

Johannesburg i september, har det største vækstpotentiale af alle verdens kontinenter. De har indset, at Afrika med sin meget unge befolkning, hvis denne befolkning bliver uddannet, og hvis de nødvendige investeringer i infrastruktur bliver stillet den til rådighed, kan blive den mest produktive befolkning i verden.

Dette er selvfølgelig et mareridt for de mennesker, der har forsøgt at undertrykke udviklingen i udviklingslandene, såsom IMF med dens »betingelser«, som udgør den egentlige gældsfølde. Som bekendt har IMF-betingelserne i bund og grund været med til at sikre, at udviklingslandene ville forblive forgældede, og at de hverken fik lov til at bruge deres indtægter til investeringer i sociale ydelser, uddannelse eller infrastruktur, men at de først og fremmest måtte betale af på gælden. Netop dette var et af de afgørende midler til at bremse udviklingen af disse lande.

Og selvfølgelig har vi Verdensnaturfonden, der på skændig og ugudelig vis forhindrede opførelsen af infrastruktur – og det for sneglenes skyld snarere end menneskenes. Og vi havde hele Romklubbens ugudelige ideologi om at ressourcerne på planeten angiveligt var begrænsede, og at udviklingslandenes udvikling derfor måtte undertrykkes.

Men da Kina lancerede Den Nye Silkevej, blev alt dette sat ud af kraft, for nu er der for første gang en reel mulighed for at overvinde udviklingslandenes underudvikling, og dette er blevet forstået af landene i »Det Globale Syd« repræsenteret af flere store organisationer såsom G77, Organisationen for Islamiske lande (OIC), Mercado Común del Sur (Mercosur) og Den Afrikanske Union. Alle disse organisationer er nu på hver deres vis inspireret af idéen om Den Nye Silkevej.

Og selv i Europa ændrer Den Nye Silkevej tingene i al hast: Der er 16+1-landene (de øst- og centraleuropæiske lande plus Kina), som er meget glade for at danne knudepunkter mellem Europa og Asien i udviklingen af Den Nye Silkevej. Der er Grækenland, som er fuldstændig omdannet på grund af kinesiske investeringer i Piræus (havneby tæt på Athen – red.) og andre

infrastrukturprojekter. Den nye italienske regering er helt forandret: I forhold til Kina lytter den ikke længere til EU. De førende ministre – som f.eks. (finansminister – red.) Giovanni Tria, ministersekretær i ministeriet for økonomisk udvikling Michele Geraci og selv premierminister Giuseppe Conte – arbejder grundlæggende set for et samarbejde mellem Kina og Italien, ikke kun i form af gensidige investeringer, men især i form af investeringer i fælles projekter i Afrika. Og et af de mest herlige eksempler herpå er aftalen mellem Kina og Italien om at arbejde sammen med landene i Kommissionen for Tchadsø-sænkningen for at gennemføre Transaqua-projektet, som jeg er sikker på, at Hussein (Askary – red.) allerede har talt om.

Men så har vi også Spanien, hvor præsident Xi netop har været på statsbesøg, ved hvilken lejlighed der blev indgået en meget vidtrækkende samarbejdsaftale mellem Kina og Spanien, mens man samtidig understregede de to landes kulturelle bånd, der går 2000 år tilbage. Og så vil Xi Jinping også besøge Portugal, når han kommer tilbage fra G20-topmødet. Og mellem Portugal og Kina er der en fast aftale om, at også Portugal bliver et knudepunkt – Spanien og Portugal vil ikke kun være knudepunkter for den eurasiske forbindelse til Den Nye Silkevej, men også knudepunkt for alle spansk- og portugisisktalende lande i hele verden. Så det er dette, som Schiller Instituttet understregede i vores rapport om »verdenslandbroen« (The New Silk Road Becomes The World Land-Bridge. A Shared Future For Humanity. Volume II – red.), nemlig arbejdet på den såkaldte Transatlantiske Rute (en del af Kinas Maritime Silkevej – red.), for på den måde at sammenbinde De Vestindiske Øer, Mellemerika og Sydamerika med disse portugisisk- og spansktalende lande og således med Europa.

Verdenslandbroen er altså ved at blive realiseret. Der har lige fundet en meget interessant og håbefuldst begivenhed sted i Hamborg mellem Kina og Hamborgs handelskammer, hvor alle, med undtagelse af en enkelt »Greenie«, der var helt ved siden af sig selv – men alle de andre talere var mere eller mindre

optimistiske og talte om, hvordan Hamborg er det naturlige bindeled, ikke kun for landforbindelsen – og jeg tror der for nuværende ankommer 23 togforbindelser om ugen fra Kina til Hamborg – men selvfølgelig også et afgørende led i den Maritime Silkevej, da Hamborg har Tysklands største havn.

Dette er alt sammen meget, meget interessant. Så må jeg ikke glemme at nævne Schweiz, som også er om bord. Østrig: Østrigs nye regering har endog med i koalitionsaftalen, at Østrig ønsker at blive et knudepunkt i Den Nye Silkevej. Så jeg tror udviklingen faktisk, objektivt set, er meget, meget lovende. Men selvfølgelig skal der gøres meget mere, for hvis I reflekterer over det, jeg sagde i begyndelsen, nemlig at udfaldet af G20-topmødet bør være et nyt »Bretton Woods«-system og et nyt system for at beskytte vores nationer mod faren for et nyt finansielt sammenbrud, så er dette endnu ikke opnået.

Ellers mener jeg, at vi – på trods af alle de farer jeg har nævnt – objektivt set kan være meget optimistiske, fordi et nyt system er inden for rækkevidde. Og jeg vil blot tilføje, at den økonomiske udvikling absolut må kombineres med en renæssance af klassisk kultur. For hvis man ser på værdierne i Vesten lige nu – jeg vil kort identificere, hvad jeg mener med det – den neoliberale eller liberale filosofi eller ideologi, der har overtaget i Vesten, er korrekt blevet afvist af Rusland og Kina – en ideologi hvor »alt er tilladt.« Der er ikke to køn, men nu er der omtrent 49 køn; man har pornografi uden grænser; børn kan gå på internettet og se de værst tænkelige grusomheder; den vold, der forekommer nu, har desværre rødder i USA – der er masseskyderierne i skolerne næsten hver dag. I USA har der allerede været mere end 300 masseskyderier (i år – red.). Der er opiumepidemien i USA. Vi ser en stigning i skyderier, alkoholisme, stofmisbrug; levetiden i USA er nu faldet for første gang nogensinde to år i træk! Hvis der findes en parameter for en økonomi under sammenbrud, er det, at den forventede levealder falder.

Og i Europa er vi ikke langt bagefter, hvis man ser på volden i skolerne i Tyskland, for blot at nævne ét element. Jeg tror,

at vi har et absolut påtrængende behov for en renæssance indenfor den menneskelige kultur, klassisk kultur, klassisk musik, digtekunsten og andre kunstområder.

Helga Zepp-LaRouche talte til seminaret via video-link fra Tyskland. Derudover talte EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher via video-link fra Virginia og Hussein Askary til seminaret i København.

TOM GILLESBERG: Jeg synes Helga Zepp-LaRouche blev meget smukt introduceret af Hussein Askary, der i sin præsentation gennemgik den fantastiske rolle hun, som grundlægger af Schiller Instituttet, som »Silkevejs-damen«, har påtaget sig i at skabe denne Bælte- og Vej-politik, politikken for Den Nye Silkevej. Så vi er meget stolte og glade over at kunne have hende med her »live# for at diskutere situationen i verden som den ser ud lige nu, efter de amerikanske midtvejsvalg og dagen før G20-topmødet starter i Buenos Aires. Så, Helga, tak fordi du er med os her. Ordet er dit.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg er meget glad for at kunne tale med jer, selvom det kun er via video-link. Naturligvis har vi nået et meget vigtigt punkt i historien, og for en gang skyld er jeg enig med præsident Macron fra Frankrig, som netop har sagt, at det kommende G20-møde hellere må bringe nogle reelle resultater, for ellers vil en sådan samling af statsledere nærmest have en modsat, ikke-konstruktiv effekt.

Det er jeg enig i.

Igennem de sidste mange uger, ja faktisk måneder, har vi lavet en kampagne for, hvad der grundlæggende set bør være resultatet af dette G20-møde. I betragtning af at vi både har fare for krig, som det blev demonstreret meget akut igen i form af hændelsen i nærheden af Kertj- broen i Sortehavet, samt at den generelle situation mellem de store atommagter ikke ligefrem er god, så er faren for atomkrig potentielt til

stede. Dernæst har vi den umiddelbare fare for en gentagelse af den finansielle krise i 2008, bortset fra at det denne gang kan blive meget, meget værre, fordi alle parametre er meget værre end i 2008.

I lyset af disse to eksistentielle kriser har vi defineret, hvad der bør være udfaldet af enten hele G20-mødet, eller i det mindste fra de af statsoverhovederne, som man kan forvente kan gå i retning af at etablere et nyt paradigme: Det refererer til præsidenterne Trump, Putin, Xi Jinping, premierminister Modi, premierminister Abe, og muligvis også andre stats- og regeringschefer. Hvad vi definerede, som det absolut nødvendige udfald, er, at de etablerer et Nyt Bretton Woods-system til at erstatte det nuværende helt bankerotte system. Det vil komme til at indtage den samme stilling som det gamle Bretton Woods-system, men vil også indbefatte de ekstra funktioner, som Franklin D. Roosevelt oprindeligt ønskede: At afslutte kolonialismen for udviklingslandene, hvilket desværre ikke blev indført, fordi Roosevelt døde, og Bretton Woods blev etableret af Truman og Churchill, i hvert fald under disses politiske vejledning.

Selvfølgelig vil en Ny Bretton Woods-aftale kun fungere, hvis den ledsages af De Fire Love, som blev defineret af Lyndon LaRouche allerede i 2014, som de absolut nødvendige ændringer i det finansielle og økonomiske system, nemlig: For det første indførelsen af Glass/ Steagall-bankadskillelse; for det andet at overgå til en nationalbank for at bringe evnen til at skabe kredit tilbage under suveræne staters beføjelser under regeringers suveræne kontrol; for det tredje at skabe et internationalt kreditsystem; og for det fjerde at øge verdensøkonomiens produktivitet med et forceret udviklingsprogram for en fusionsøkonomi og etablering af et tættere internationalt rumsamarbejde for at opnå den nødvendige forøgelse i verdensøkonomiens produktivitet.

I betragtning af at det ikke kan forventes, at alle lande i G20 vil være enige om det – jeg kan nemt forestille mig, at

de, der er helt forbundet med City of London samt med modstanden mod Trump, der stammer fra Wall Street – at der vil være nogle lande, som absolut vil modsætte sig en sådan løsning. Derfor har vi foreslået, at det kun kan være i et samarbejde mellem de lande, der er stærke nok til at modsætte sig magten i disse finansielle centre, London og Wall Street – og der kan dermed kun kan være tale om præsident Trump, præsident Xi Jinping, præsident Putin, og premierminister Modi, de fire stormagter tilsammen, som repræsenterer både de største atombevæbnede magter, de største økonomier og de største befolkninger. De skal arbejde sammen.

Det er åbenbart, at der findes et sådant potentiale. Og efter at præsident Trump gentagne gange i valgkampen og igen efter at han blev præsident har udtalt, at han ønsker at forbedre forholdet til Rusland, blev hele Russiagate lanceret [af hans politiske modstandere] for at forhindre, at det sker. For nærværende er Russiagate blevet mere eller mindre miskrediteret, og til trods for spændingerne i forhold til Kina vedrørende handelsspørgsmål er der positive tegn på, at både Kina og USA kan være villige til at nå en aftale om at overvinde den nuværende handelskrig. Dette potentiale fremstår tydeligt, og det står meget klart, at det vil afgøre meget af spørgsmålet om, hvorvidt menneskeheden – i lyset af eksistentielle farer – vil være i stand til at regere sig selv, at indføre en regeringsstruktur, som muliggør den langsigtede opretholdelse af verdens befolkning. Dette er et meget akut spørgsmål.

Man kan for eksempel se, at den nuværende kinesiske ambassadør i USA, Cui Tiankai, netop i går udstedte en meget klar advarsel om, at verden skal lære lektien af 1930'ernes store depression, som resulterede i Anden Verdenskrig. Han advarer også om, at manglende evne til at løse de nuværende spændinger kunne føre til en ny verdenskrig og en ny finansiell krise, der vil være værre end 30'ernes depression. Den samme ambassadør, Cui, rejste allerede for et år siden i en tale i New York et

grundlæggende spørgsmål: Hvad skal forholdet mellem USA og Kina være? Han sagde, at der i verdenshistorien har været 16 tilfælde, hvor den dominerende magt blev erstattet af en opstigende magt – hvilket tydeligvis henviser til den nuværende situation mellem USA og Kina – og at det i 12 tilfælde førte til en stor krig og i 4 tilfælde førte til en situation, hvor den opstigende magt simpelthen erstattede den hidtil dominerende magt, uden at det kom til krig. Han understregede, at Kina hverken ønsker at situationen fører til krig, men at Kina heller ikke forsøger at erstatte USA som den dominerende magt i verden. Kinas politik er derimod at foreslå et helt nyt sæt af internationale relationer med win-win-samarbejde mellem suveræne magter og respekt for de andre landes suverænitet, respekt for det andet lands sociale system, en ikke-indblanding i det andet lands indre anliggender og simpelthen samarbejde til gensidig gavn for alle, der deltager i dette nye system.

Det er efter min mening det, som vi har set udspille sig i virkeligheden i de seneste fem år, siden præsident Xi Jinping i Kasakhstan i september 2013 annoncerede Den Nye Silkevej, og hvor vi siden har været vidne til den enorme udvikling af Silkevejen, omfattende mere end 100 lande, og hvordan den helt har forvandlet stemningen i Afrika, som har fået indgydet mod og optimisme på grund af Silkevejens massive investeringer i infrastruktur, industriparker, energiprojekter og lignende. Det samme gælder for næsten hele Latinamerika, mange lande i Asien og endda nogle europæiske lande, som absolut kan se fordelene i at samarbejde med dette nye system.

Nuvel, det tog Vesten, eller rettere vestlige tænketanke og medier, næsten fire år, før man så meget som indrømmede, at dette fandt sted. Jeg mener, at det var skuespil: Her har man det største infrastrukturprojekt nogensinde i verdenshistorien, allerede nu omkring 30 gange så stort som Marshall-planen, og de vestlige medier vil ikke tage notits af det! Så for omkring et år siden indså de, at det var helt

ustoppeligt, og de begyndte så en hel spærreild af bagvaskelse og angreb på Den Nye Silkevej, og det er ganske sigende, at talerøret for det anglo-amerikanske etablissement, New York Times, i løbet af sidste weekend og weekenden før, havde over 10 eller 12 artikler, om Den Nye Silkevej, hvor de i grunden indrømmer, at det er ustoppeligt, at det allerede er her. Vesten tog helt fejl ved at tro, at hvis man tilbyder Kina at være medlem af WTO og deltage i frihandelssystemet, så vil Kina i sidste ende overtage det vestlige liberale system, det vestlige demokrati eller – hvis de skulle afslå det – simpelthen ville kollapse under byrden af en autokratisk ledelse.

New York Times indrømmer så modstræbende, at dette var et fejlagtigt skøn. Kina har ikke adopteret den vestlige demokratimodel, og er helt afgjort ikke kollapse. Det har i stedet en forbløffende historik med høje økonomiske vækstrater uafbrudt gennem 40 år, som helt og holdent har forvandlet ikke kun Kina, men også en stor del af verdensøkonomien. Kina har nu en velhavende middelklasse der udgør en god del af befolkningen, 400 millioner, og denne vil blive fordoblet i løbet af de næste 10 år. Og at den kinesiske model i grunden er attraktiv for mange lande i verden.

De konkluderer dybest set, at den eneste måde at håndtere det på er indsatsen for at inddæmme Kina, om nødvendigt med konfrontation og endog krig. Et par amerikanske generaler sagde allerede for et par uger siden, at en krig mellem USA og Kina indenfor de næste 50 år er mere sandsynlig, end at dette undgås.

Det er naturligvis den berømte Thukydid-fælde: Dette refererer til situationen i det antikke Grækenland, rivaliseringen mellem Athen og Sparta, som førte til krigen på Peloponnes, og som en konsekvens heraf – hvilket folk normalt ikke nævner, når de taler om Thukydid-fælden – tilbagegangen og sammenbruddet af det antikke Grækenland. Så det indlysende spørgsmål er: Kan Vesten forholde sig til det faktum, at Kina

er for opadgående, og at der ikke kan gøres noget ved det, fordi Kina først og fremmest er et land, der var den førende økonomiske og kulturelle magt i de fleste århundreder indenfor de seneste årtusinder, med kun en meget kort afbrydelse. Kina er fast besluttet på at vende tilbage, ikke for at erstatte andre lande, men for at tage en ledende rolle på verdensplan, og den kinesiske regering har en politik, der gør dette muligt. Hovedsageligt ved at lægge vægt på kontinuerlig innovation, at gå direkte frem til de mest avancerede teknologier – de har det mest avancerede forskningsprogram for fusionskraft; de har et meget, meget avanceret rumforskningsprogram, og de lægger stor vægt på uddannelse, fortræffelighed i uddannelser for de unge, kombineret med at Xi Jinping understreger behovet for særligt at have en æstetisk uddannelse af ungdommen, og også for de ældre. Fordi æstetisk uddannelse går i retning af skønhed i sindet og sjælens skønhed.

I betragtning af at Kina har en befolkning på 1,4 mia. mennesker, er Vestens ide om, at det vil være muligt at inddæmme dette, uden at det fører til krig, latterlig. Det skal bemærkes, at hvis det kommer til krig, er der mange militære eksperter, der gør opmærksom på, at når man først begynder med at bruge bare et enkelt atomvåben, er det atomvåbnenes logik – i modsætning til traditionelle konventionelle våben – at samtlige våben vil blive brugt. Det ville naturligvis betyde udslettelsen af den menneskelige civilisation.

Så dette paradoks eksisterer tydeligvis, og det er Schiller Instituttets opfattelse, at det kun kan overvindes ved at formå Vesten, ved at vinde verdens lande over til deltagelse i det nye paradigme med et win-win-samarbejde.

Faren for krig er meget reel – vi har netop været vidne til hændelsen med ukrainske krigsskibes provokation i Sortehavet, tæt på det Asovske Hav og Kertj-broen. Nogle mennesker i Ukraine har allerede for nogle uger siden foreslået, at den

nybyggede bro mellem Rusland og Krim skal sprænges. Det var selvfølgelig den hændelse der fandt sted for nogle dage siden [den 25. november], hvor ukrainske krigsskibe ikke fulgte de regler, der ellers er blevet etableret mellem Rusland og Ukraine, hvor man har pligt til at meddele ens hensigt om at passere gennem Kertj-strædet. De blev derfor tilbageholdt af det russiske militær; besætningerne blev arresteret og forhørt, og i mellemtiden er der fundet skriftligt materiale hos denne besætning, som instruerer dem om ikke at tilkendegive sig, for i hemmelighed at sejle til dette punkt i Kertj-strædet. Det tyder klart på at det var en provokation.

Hvad der derefter skete, var, at krigshøgene, som NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, straks sagde, at NATO fuldt ud står side om side med Ukraine; og nogle andre høge, som repræsentanter for »Integrity Initiative«, som jeg vil sige mere om lige om lidt, straks udtalte, at NATO burde sende en hel flotille ind i det Asovske Hav.

Dette blev i går fuldstændigt undsagt af præsident Putin, som ventede et par dage, og derefter udtalte, at dette klart var en i forvejen planlagt provokation, og at den store fejl ligger hos nationerne i Vesten, der tankeløst straks tog Ukraines parti. Med sin typiske Putin-humor tilføjede han, at hvis Ukraine skulle forlange at spise spædbørn til morgenmad, så ville Vesten straks acceptere det.

Vestens rolle blev også stærkt fordømt af general Harald Kujat, tidligere formand for NATO's Militærkomité og før det også tysk militærchef, der undsagde Stoltenberg og sagde, at han gjorde en alvorlig fejl: ved en sådan hændelse er det yderst vigtigt, man først undersøger tingene, og at andre nationer ikke bør piske en stemning op, men forsøge at nedtrappe hele situationen. Det gjorde heldigvis de fleste af de vesteuropæiske regeringer, fordi de selvfølgelig indså, at en krig mellem Ukraine og Rusland let kan komme ud af kontrol og føre til en Tredje Verdenskrig.

Jeg tror, at denne hændelse, hvor faren endnu ikke er overstået, fordi Poroshenko annoncerede krigsretstilstand i dele af Ukraine, og vor kære ven Natalia Vitrenko, en ukrainsk politiker, advarede om, at dette betyder, at Poroshenko faktisk etablerer et diktatur i Ukraine – en krigsretstilstand, der eliminerer alle former for borgerlige rettigheder, er en ekstremt spændt situation. Hvem er nu anstifter af hele denne provokation? Hvis man ser på det faktum, at for ganske nylig, for et par dage siden, blev det afsløret, at der findes denne størrelse kaldet »Integrity Initiative«. Det er en meget mærkelig institution. Den køres fra britiske ambassader over hele verden, og det er faktisk en underafdeling af den britiske efterretningstjeneste. En af deres talsmænd, Edward Lucas, kom ud i forbindelse med denne ukrainske krise og sagde straks: Det er fuldstændig som Nazi-Tyskland, der angreb Polen i 1939, og krævede en øjeblikkelig eskalering og indsendelsen af krigsskibe i Sortehavet som en klar provokation.

Hvad er dette såkaldte »Integrity Initiative«? Storbritanniens nye generalstabschef, general Mark Carleton-Smith, har, som den krigskrømmer han er, udtalt, at Rusland udgør en større fare for Storbritannien end ISIS eller al-Qaeda. Så dette »Integrity Initiative« har gjort følgende: Det har udpeget en række såkaldte »klyngegrupper« i flere forskellige lande. Tager vi nu et kig på hjemmesiden og på hvilke personer, der leder dette initiativ, ser vi, at det er folk fra hele verden, der er kendt for deres koldkrigsindstilling. Fra USA finder vi f.eks. Ian Brzezinski – søn til den infame Zbigniew Brzezinski, forfatter til bogen »The Grand Chessboard. American Primacy and its Geostrategic Imperatives.« Denne Ian Brzezinski er et fremtrædende medlem af Det Atlantiske Råd, der bør regnes som en af det Anglo-Amerikanske imperiums – eller rettere den britiske efterretningstjenestes – betydelige underafdelinger. Og fra Tyskland finder vi general Klaus Naumann, der er kendt for sin koldkrigsindstilling overfor Rusland. Så det er en flok af personer, der i bund og grund

mener, at man søge mod en geopolitisk konfrontation med Rusland og Kina. Det er netop den klike, der har været tættest på at tilvejebringe en ny verdenskrig.

Vi bliver nødt til at komme os over idéen om, at verden vil være for evigt delt i et antal geopolitiske blokke, hvor en nation eller en gruppe af nationer er i uløselig konflikt med en anden gruppe. Desværre er denne tankegang dybt indgroet i Den Europæiske Union; Frankrigs præsident Macron tænker sådan; Tysklands Kansler Merkel tænker sådan. Macron krævede for nyligt, at der oprettes en EU-hær [Macron skifter mellem at bruge »EU« og »Europa.« Han kender givetvis ikke forskellen – red.], som skal beskytte unionen mod Rusland, Kina og endog USA. Det er et typisk eksempel på den form for tankegang, der netop udgør en af opskrifterne, der under de nuværende omstændigheder med et nært forestående finansielt sammenbrud kan lede til, at det 20. århundredes to katastrofale krige gentages.

Heldigvis træder alternativet også meget tydeligt frem. Jeg har allerede nævnt stemningen omkring Den Nye Silkevej, som er ved at forvandle Afrika til et sted, hvor folk for første gang har et reelt håb om, at de med Kinas hjælp, og nu i stigende grad med hjælp fra flere andre lande som f.eks. Indien, Japan, Indonesien, Tyrkiet og mange andre, snart kan kalde sig selv »det nye Kina med afrikanske karakteristika.« Det er nemlig gået op for disse lande, at Afrika – et kontinent, der i 2050 vil være beboet af 2,5 milliarder mennesker – som Xi Jinping gjorde opmærksom på ved sin tale til BRICS-mødet i Johannesburg i september, har det største vækstpotentiale af alle verdens kontinenter. De har indset, at Afrika med sin meget unge befolkning, hvis denne befolkning bliver uddannet, og hvis de nødvendige investeringer i infrastruktur bliver stillet den til rådighed, kan blive den mest produktive befolkning i verden.

Dette er selvfølgelig et mareridt for de mennesker, der har forsøgt at undertrykke udviklingen i udviklingslandene, såsom

IMF med dens »betingelser«, som udgør den egentlige gældsfølde. Som bekendt har IMF-betingelserne i bund og grund været med til at sikre, at udviklingslandene ville forblive forgældede, og at de hverken fik lov til at bruge deres indtægter til investeringer i sociale ydelser, uddannelse eller infrastruktur, men at de først og fremmest måtte betale af på gælden. Netop dette var et af de afgørende midler til at bremse udviklingen af disse lande.

Og selvfølgelig har vi Verdensnaturfonden, der på skændig og ugudelig vis forhindrede opførelsen af infrastruktur – og det for sneglenes skyld snarere end menneskenes. Og vi havde hele Romklubbens ugudelige ideologi om at ressourcerne på planeten angiveligt var begrænsede, og at udviklingslandenes udvikling derfor måtte undertrykkes.

Men da Kina lancerede Den Nye Silkevej, blev alt dette sat ud af kraft, for nu er der for første gang en reel mulighed for at overvinde udviklingslandenes underudvikling, og dette er blevet forstået af landene i »Det Globale Syd« repræsenteret af flere store organisationer såsom G77, Organisationen for Islamiske lande (OIC), Mercado Común del Sur (Mercosur) og Den Afrikanske Union. Alle disse organisationer er nu på hver deres vis inspireret af idéen om Den Nye Silkevej.

Og selv i Europa ændrer Den Nye Silkevej tingene i al hast: Der er 16+1-landene (de øst- og centraleuropæiske lande plus Kina), som er meget glade for at danne knudepunkter mellem Europa og Asien i udviklingen af Den Nye Silkevej. Der er Grækenland, som er fuldstændig omdannet på grund af kinesiske investeringer i Piræus (havneby tæt på Athen – red.) og andre infrastrukturprojekter. Den nye italienske regering er helt forandret: I forhold til Kina lytter den ikke længere til EU. De førende ministre – som f.eks. (finansminister – red.) Giovanni Tria, ministersekretær i ministeriet for økonomisk udvikling Michele Geraci og selv premierminister Giuseppe Conte – arbejder grundlæggende set for et samarbejde mellem Kina og Italien, ikke kun i form af gensidige investeringer,

men især i form af investeringer i fælles projekter i Afrika. Og et af de mest herlige eksempler herpå er aftalen mellem Kina og Italien om at arbejde sammen med landene i Kommissionen for Tchadsø-sænkningen for at gennemføre Transaqua-projektet, som jeg er sikker på, at Hussein (Askary – red.) allerede har talt om.

Men så har vi også Spanien, hvor præsident Xi netop har været på statsbesøg, ved hvilken lejlighed der blev indgået en meget vidtrækkende samarbejdsaftale mellem Kina og Spanien, mens man samtidig understregede de to landes kulturelle bånd, der går 2000 år tilbage. Og så vil Xi Jinping også besøge Portugal, når han kommer tilbage fra G20-topmødet. Og mellem Portugal og Kina er der en fast aftale om, at også Portugal bliver et knudepunkt – Spanien og Portugal vil ikke kun være knudepunkter for den eurasiske forbindelse til Den Nye Silkevej, men også knudepunkt for alle spansk- og portugisisk-talende lande i hele verden. Så det er dette, som Schiller Instituttet understregede i vores rapport om »verdenslandbroen« (The New Silk Road Becomes The World Land-Bridge. A Shared Future For Humanity. Volume II – red.), nemlig arbejdet på den såkaldte Transatlantiske Rute (en del af Kinas Maritime Silkevej – red.), for på den måde at sammenbinde De Vestindiske Øer, Mellemamerika og Sydamerika med disse portugisisk- og spansktalende lande og således med Europa.

Verdenslandbroen er altså ved at blive realiseret. Der har lige fundet en meget interessant og håbefuldst begivenhed sted i Hamborg mellem Kina og Hamborgs handelskammer, hvor alle, med undtagelse af en enkelt »Greenie«, der var helt ved siden af sig selv – men alle de andre talere var mere eller mindre optimistiske og talte om, hvordan Hamborg er det naturlige bindeled, ikke kun for landforbindelsen – og jeg tror der for nuværende ankommer 23 togforbindelser om ugen fra Kina til Hamborg – men selvfølgelig også et afgørende led i den Maritime Silkevej, da Hamborg har Tysklands største havn.

Dette er alt sammen meget, meget interessant. Så må jeg ikke glemme at nævne Schweiz, som også er om bord. Østrig: Østrigs nye regering har endog med i koalitionsaftalen, at Østrig ønsker at blive et knudepunkt i Den Nye Silkevej. Så jeg tror udviklingen faktisk, objektivt set, er meget, meget lovende. Men selvfølgelig skal der gøres meget mere, for hvis I reflekterer over det, jeg sagde i begyndelsen, nemlig at udfaldet af G20-topmødet bør være et nyt »Bretton Woods«-system og et nyt system for at beskytte vores nationer mod faren for et nyt finansielt sammenbrud, så er dette endnu ikke opnået.

Ellers mener jeg, at vi – på trods af alle de farer jeg har nævnt – objektivt set kan være meget optimistiske, fordi et nyt system er inden for rækkevidde. Og jeg vil blot tilføje, at den økonomiske udvikling absolut må kombineres med en renæssance af klassisk kultur. For hvis man ser på værdierne i Vesten lige nu – jeg vil kort identificere, hvad jeg mener med det – den neoliberale eller liberale filosofi eller ideologi, der har overtaget i Vesten, er korrekt blevet afvist af Rusland og Kina – en ideologi hvor »alt er tilladt.« Der er ikke to køn, men nu er der omtrent 49 køn; man har pornografi uden grænser; børn kan gå på internettet og se de værst tænkelige grusomheder; den vold, der forekommer nu, har desværre rødder i USA – der er masseskyderierne i skolerne næsten hver dag. I USA har der allerede været mere end 300 masseskyderier (i år – red.). Der er opiumepidemien i USA. Vi ser en stigning i skyderier, alkoholisme, stofmisbrug; levetiden i USA er nu faldet for første gang nogensinde to år i træk! Hvis der findes en parameter for en økonomi under sammenbrud, er det, at den forventede levealder falder.

Og i Europa er vi ikke langt bagefter, hvis man ser på volden i skolerne i Tyskland, for blot at nævne ét element. Jeg tror, at vi har et absolut påtrængende behov for en renæssance indenfor den menneskelige kultur, klassisk kultur, klassisk musik, digtekunsten og andre kunstområder.

Dette er blevet forstået i Kina. Jeg har allerede nævnt Xi Jinpings understregning af behovet for æstetisk uddannelse, og den vigtigste kinesiske taler på konferencen i Hamborg i går, vicepræsident Liu He, som er den vigtigste økonomiske rådgiver for Xi Jinping, afveg fra sin skriftlige tekst og sagde, at han ønskede at dele en historie med publikum. Under kulturrevolutionen, da han var ung, måtte han gemme sig i en af hutongerne i Beijing – dette er de gamle bydele – og han måtte i hemmelighed lytte til Felix Mendelssohns violinkoncert i C-mol. Det betød, at han blev helt forelsket i klassisk musik og har forfulgt den passion lige siden.

Jeg synes, at dette er meget lovende. Som I ved, er vi overbeviste om, at det ligger i den menneskelige natur, at alle mennesker grundlæggende er gode, at mennesket har en ubegrænset evne til at forbedre sig selv, ikke kun med hensyn til intellekt, men også, at den æstetiske uddannelse betyder, at man kan uddanne sine følelser indtil man blindt kan følge dem, fordi de aldrig vil fortælle en noget andet, end hvad fornuften tilsiger. Dette er Friedrich Schillers definition på den smukke sjæl. Han siger, at nødvendighed og lidenskab, fri vilje og pligt går op i en højere enhed, og dette er en tilstand, hvor mennesket virkelig er frit: Fordi du gør det nødvendige med lidenskab, fordi du ikke kan tænke på nogen anden måde end på fornuftens niveau.

Dette er ikke er en utopi, men det er noget, der kan gennemføres fuldt ud, og er i øvrigt noget, som også ligger i Konfutses filosofi. Konfutse havde næsten samme idé om æstetisk uddannelse som Friedrich Schiller: At man gennem musik, gennem poesi, ved at lære skønhed, så kan man faktisk kan omdanne folkets karakter til at blive smukke sjæle, til at opnå visdom, og tjene almenvellet.

Jeg tror, at hvis menneskeheden når frem til et nyt paradigme, så vil forholdene mellem nationer blive sådan, at hver nation vil referere til den bedste tradition hos den anden og blive beriget ved at opdage skønheden i den anden nations mest

avancerede kultur, og at det i stigende grad bliver karakteren af relationer mellem nationer: at vi vil ophøre med at opføre os som små fireårige drenge, der sparker hinanden over skinnebenene, hvilket betyder at føre krig og lignende ting, og, at vi som menneskelig art bliver voksne og renoverer vores relationer. Som astronauter, der alle – alle astronauter, der har været i rummet, som var på ISS, siger det samme: Når du er ude i rummet, erkender du, at du kun kan samarbejde på grundlag af fornuft, for ellers vil du ophøre med at eksistere, og når du betragter vores lille blå planet fra rummet, indser man, at der er så meget, der venter på at blive opdaget! Først og fremmest er der ingen grænser, der er ingen racer, der er kun én menneskehed, og du erkender, at vores univers er så stort! Og at vi som en menneskelig art skal samarbejde for at kunne have en vedvarende eksistens i dette univers over de næste tusinder og atter tusinder af år.

Med Hubble-teleskopet har vi været i stand til at opdage, at vi i øjeblikket kender til eksistensen af 2 billioner galakser! Det er noget, der kan overvælde sindet – hvis jeg forsøger at tænke på Solsystemet, Mælkevejen, Galaksen, der allerede er gigantisk. Men ideen om 2 billioner galakser viser os, at vi som menneskelig art kun lige er begyndt at tage de første babyskridt i retning af perfektionen af vores art.

Jeg tror under alle omstændigheder, at vi befinder os ved afslutningen af en epoke. Jeg tror, at vi har en meget god chance for at lægge geopolitikkens epoke bag os; at vi virkelig kan skabe et system til regeringsførelse, som muliggør fredelig sameksistens og udvikling for hele menneskeheden. Jeg vil opfordre Jer til at være optimistisk omkring det, og deltage i Schiller-instituttets indsats, for dette har været vores perspektiv igennem de seneste 40-50 år – for min mands vedkommende 50 år – og jeg tror, at vi er på nippet til at se realiseringen af denne vision.

Mange tak.

Kaos i Europa mens Den nye Silkevej anviser løsningen

Den 12. december (EIRNS) – De tidligere grundpiller i den Europæiske Union – Frankrig, Storbritannien og Tyskland – fortsætter med at svækkes i et utroligt tempo, selv mens momentum for den Nye Silkevej vokser med en lige så utrolig hastighed. Det er helt oplagt, at det ene er løsningen til det andet. Helga Zepp-LaRouche observerede i dag, at mange iagttagere nu noterer sig det indlysende – Kinas model har løftet 800 millioner mennesker ud af fattigdom og tager processen ud til verden gennem deres Bælte og Vej-Initiativ, mens EU lider under økonomisk forfald, lønnedgang og politisk kaos. Hvem ville argumentere til fordel for den nuværende vestlige model, bortset fra idioter? Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) udgav sin globale løn-rapport for 2017 i slutningen af november, hvoraf det fremgår, at den globale lønstigning var den laveste siden 2008, tæt på nul, selv om den var 4,3 % på de nye markeder, primært på grund af Bælte og Vej-processen. Lønnen faldt faktisk i Frankrig, Tyskland, Italien og Spanien (Italien, Spanien og Portugal har nu tilsluttet sig Bælte og Vej-Initiativet).

På den anden side af debatten konkluderede en undersøgelse, der blev udgivet i september af AidData fra "College of William and Mary", om de "kinesiske infrastrukturprojekter og udbredelsen af økonomisk aktivitet i udviklingslande", at i modsætning til uligheden som følge af mange af de vestlige investeringsprojekter i udviklingssektoren: "Vi finder, at kinesiske udviklingsprojekter generelt, og især kinesiske

transportprojekter, reducerer økonomisk ulighed indenfor og mellem decentrale lokaliteter” og “producerer økonomiske effekter, der fører til en mere ligelig fordeling af den økonomiske aktivitet. “Undersøgelsen blev finansieret af FN, Singapores ministerium for uddannelse, USAID og fonde i USA og Europa. Konferencer, der fremmer Bæltet og Vejen, foregår nu i Asien, Afrika, Europa og Latinamerika i et tempo på omkring et dusin hver uge. Så meget for snakken om kinesisk “imperialisme” og “gældsfølde”.

I Frankrig forsvinder De gule Vestes protester ikke, på trods af præsident Emmanuel Macrons kapitulation i mandags til nogle få af deres krav. Flere demonstrationer er planlagt til weekenden. Venstrepartierne i Nationalforsamlingen har fremsat en opfordring til afstemning om mistillid til regeringen, som finder sted torsdag eftermiddag, 13. december. Selvom det er usandsynligt at den vedtages, vil det tvinge regeringen til at afsløre deres budget for næste år; et budget som forventes at skubbe udgifterne langt over EU's pålagte grænser på 3 % af BNP. EU har allerede sagt, at EU i modsætning til deres åbne konflikt med Italien over Italiens afvisning af at skære deres budget (på bekostning af befolkningen og økonomien) ikke planlægger at kritisere Macron for at gøre det samme for at redde sit skind. På den konservative side tweetede Marine Le Pen, leder af det franske nationale protestparti, at Macron gav et par indrømmelser, men han “nægter at indrømme, at hans ledelsesmodel bliver udfordret. Denne model repræsenterer overdreven globalisering, illoyal konkurrence, udbredt frihandel og massiv indvandring med alle dets sociale og kulturelle konsekvenser. Kort sagt, Macron har netop lavet et strategisk tilbagetog!”

Situationen er den samme i London, hvor premierminister Theresa May blev udsat for et mistillidsvotum i sit eget konservative parti i aften. Hun overlevede afstemningen – 200 mod 117 – men hun måtte love ikke at lede partiet frem mod det næste planlagte nationale valg i 2022. Mange observatører af

processen advarede om, at hvis så mange som 100 konservative stemte imod hende, ville det være meget vanskeligt for hende at beholde magten. Efter at have annulleret den planlagte parlamentsafstemning om hendes falske Brexit-plan i tirsdags, indrømmende at det ville være blevet grundigt forkastet, er hun langt fra sikker i sin stilling. Kilder i Storbritannien har fortalt til EIR, at ingen fra noget parti ønsker hendes job på nuværende tidspunkt, da der ikke er nogen vej ud af det hul, som hun har skabt for landet ved at holde Brexit-processen hemmelig indtil sidste øjeblik.

Samtidig eksploderer skandalen om den britiske regeringsfinansierede undergravende operation, kendt som "Integrity Initiative", og dens overordnede gruppe, Institute for Statecraft, både for regeringen og de britiske efterretningstjenester. Oprettet for at drive skjulte operationer i alle lande i Europa og USA, for at forgifte ethvert konstruktivt forhold til Rusland, er de nu blevet taget i angrebet på oppositionspartiet Labour, herunder at kalde Jeremy Corbyn en "nyttig idiot" for russerne – ligesom MI6 foretog skjulte aktioner for at forstyrre det amerikanske valg i 2016, og fejlagtigt udpensle Trump som en russisk håndlanger. Det hackede materiale er anerkendt for at være korrekt, men udenrigsministeriet har patetisk hævdet, at lækagen var et beskidt russisk trick- indrømmende som sædvanlig, at der ikke er noget bevis, men det må simpelthen være russerne!

Valget er klart for alle dem, der er enige med Friedrich Schiller i, at vi alle må være "patrioter i vores nationer og borgere i verden." Imperiets hensygnende styrke må aflives gennem et nyt Bretton Woods, Glass/Steagall-lovgivning og en tilbagevenden til videnskabelige og industrielle fremskridt, mens imperialistisk og krigerisk geopolitik erstattes af en win-win-politik, karakteriseret ved Den nye Silkevej. Det er nu det gælder.

Afskriftet af Helga Zepp-LaRouches tale til Schiller Instituttets og EIR's seminar for diplomater den 29. november 2018

(Vi er i gang med at oversætte talen til dansk.)

Helga Zepp-LaRouche addressed the seminar via video conference from Germany. In addition EIR Economics Editor Paul Gallagher by pre-recorded video from Virginia, and Hussein Askary in person addressed the seminar in Copenhagen. Diplomats from nine countries attended the seminar, as well as members and contacts of The Schiller Institute.

TOM GILLESBERG: Helga Zepp-LaRouche was very beautifully introduced, I think, by Hussein Askary, in his presentation going through the fantastic road. She as the founder of the Schiller Institute has taken upon herself as the "Silk Road Lady" in bringing about this Belt and Road policy, the New Silk Road policy. So we are very proud and very happy to be able to have her on here live to discuss what is in the situation the world is in right now, after the U.S. midterm elections, and here, the day before we'll have the G20 summit taking place in Buenos Aires.

So, Helga, thank you for being here with us. The word is yours.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Well, I want to say hello to you and I'm very happy to be able to speak to you, even if it's only via

video. Obviously, we have reached a very important point in history, and for once, I have to agree with President Macron of France, who just said that the upcoming G20 meeting better produce some real results, or else, such a gathering of the heads of state would be even counterproductive.

Now, I agree with that.

We have made a campaign for the last several weeks and actually months, that basically what should be the outcome of this G20 meeting. Given the fact that we have both war danger, as was demonstrated very acutely again in the case of the incident in near the Kerch Bridge in the Black Sea, and the general situation between the major nuclear powers is not exactly a calm one, so we have the danger of nuclear war, potentially. Then, we have the immediate danger of a repetition of the financial crash of 2008, except this time, it could be much, much worse, because all the parameters are much worse than in 2008.

In light of these two existential crises, we have defined what should be the outcome of either the G20 meeting or, at least, of those heads of state where one can expect they can go in the direction of establishing a new paradigm: And that refers to President Trump, Putin, Xi Jinping, Prime Minister Modi, and possibly others, Prime Minister Abe, and maybe some other heads of state and government. And what we defined as the absolutely necessary outcome, is that they establish a New Bretton Woods system to replace the presently completely bankrupt financial system, with a New Bretton Woods, which would be in the position of the old Bretton Woods system, however it would include the added features which Franklin D. Roosevelt originally wanted, namely, to end colonialism for the developing sector, which then, unfortunately was not implemented, because Roosevelt died, and the Bretton Woods was established by Truman and Churchill, at least under their political guidance.

And obviously, a New Bretton Woods would only function if it is accompanied by Four Laws which were defined by Lyndon LaRouche already in 2014, as the absolutely necessary changes in the financial and economic system, being: first, the implementation of Glass-Steagall banking separation; secondly to go to a national bank, to bring the power of credit generation back under the control sovereign powers, under the sovereign control of governments; and thirdly, to create an international credit system; and fourthly, to increase the productivity of the world economy by going for a crash program for a fusion economy and establish more close international space cooperation to get the necessary increase in the productivity of the world economy.

Given the fact that it cannot be expected that all countries of the G20 will agree with that – I can easily imagine that those which are absolutely tied to the City of London and the opposition to Trump coming from Wall Street, that there will be some countries that will absolutely oppose such a solution. And therefore, we have proposed that it can only be the cooperation of those countries which are powerful enough to resist the power of these financial centers, London and Wall Street, and that can only be: President Trump, President Xi Jinping, President Putin, and prime Minister Modi, the four powers together, which represent both the largest nuclear powers, the largest economies, the largest populations, that they have to work together.

Obviously, that potential exists. And since President Trump has again and again reiterated, in the election campaign and again after he became President, that he wants to improve the relationship with Russia, and the entire Russiagate was launched in order to prevent that from happening. Now, Russiagate, by now, is pretty much discredited, and despite the tensions with China on the trade issue, there are positive signs that both China and the United States may be willing to find an agreement to overcome the present war of tariffs.

That potential clearly exists, and it is very obvious, that on that hangs the question, will mankind be able, in light of existential dangers, be able to give itself a governance, structure of government, which allows the long-term sustainability of the world population. And that that is a very acute question you could see, for example, by the fact that the present Chinese ambassador to the United States Cui Tiankai just yesterday issued a very clear warning that the world must learn the lessons of the Great Depression of the 1930s, resulting in World War II, and he warns that the inability to resolve the present tensions could lead to a new world war, and a new financial crisis worse than the Depression of '30s.

The same Ambassador Cui, already in a speech about a year ago in New York, had basically posed the question: What is going to be the relation between the United States and China? He said that in history, there were 16 cases where the dominant power was replaced by a rising power – referring obviously to the present situation between the United States and China – and that in 12 cases, this led to a big war; in 4 cases, it led to a situation where the rising power simply replaced the up to that point dominant power, and it did not lead to war. And he emphasized that China does not want, at all, either, naturally the situation of war, but it also does not attempt to replace the United States as a dominant power in the world, but that the policy of China is propose a completely new set of international relations of a win-win cooperation between sovereign powers and respect for the sovereignty of the other, respect for the different social system of the other country without interfering into the internal affairs, and simply have a cooperation for the mutual benefit of all participating in this new system.

And that is, in my view, what we have seen in reality in the last five years, since President Xi Jinping proposed the New Silk Road in Kazakhstan in September 2013. And we have seen

the enormous development of the New Silk Road in the meantime, including more than 100 countries and having completely transformed the spirit in Africa, which has been caught by the Spirit of the New Silk Road due to massive investments in infrastructure, industrial parks, energy projects and similar things. The same is true for almost all of Latin America, many countries in Asia and even some Europe countries which are absolutely seeing the advantages of cooperating with this new system.

Now, it took the West, or better, Western think tanks and media, almost four years before they even admitted that this was going on. I mean, this was going a spectacle: Because here you have the largest infrastructure project in history, ever, already now about 30 times as big as the Marshall Plan, and the Western media would not take note of it! Then, about a year ago, they realized this was absolutely unstoppable, so they started a whole barrage of slanders and attacks on this New Silk Road, and quite telling, was that the channel of the Anglo-American establishment, the New York Times, over the last weekend and the weekend before, had I think altogether some 10 or 12 articles on the New Silk Road, in which they admit, basically, well, it's unstoppable, it's here, the West was completely wrong by thinking that if you offer to China to be a member of the WTO and join the free trade system, that eventually China would take over the Western liberal system, Western democracy, or, if they would refuse that, they would simply collapse under the burden of an autocratic leadership.

And the New York Times begrudgingly admits that this was a wrong estimate, that China had not adopted the Western democracy model, and it for sure has not collapsed. But it has the astounding recording of 40 years of uninterrupted economic growth rates, which have completely transformed not only China, but also much of the world economy, and that China now has a middle-class, well-to-do part of the population of 400 million, and this will be doubled in the next 10 years. And

basically, the Chinese model is attractive to many countries in the world.

They basically say, as a conclusion, that the only way to deal with that is the effort to contain China, and if need be, confrontation and even war. And some American general has already said a couple of weeks ago that a war between the United States and China is more likely in the next 50 years, than not.

So this is obviously the famous “Thucydides trap”: This refers to the situation in ancient Greece, the rivalry between Athens and Sparta, which led to the Peloponnesian War, and as a consequence – which people don’t usually mention, when they talk about the “Thucydides trap” – the demise and collapse of ancient Greece.

That is the obvious question: Can the West relate to the fact that China is rising, that there is nothing you can do about it, because, first of all, China was a country which was the leading economic and cultural power over many centuries for the last millennia, with only a very short interruption. And it is deciding to go back, not to replace other countries, but to take a leading role on the world stage. And since the Chinese government has a policy which allows it to do that, mainly by putting the emphasis on continuous innovation, of leapfrogging to the most advanced technologies, of putting a lot of emphasis – they have the most advanced fusion power research program; they have a very, very advanced space exploration program; and they are putting a lot of emphasis on education, excellence in education for the young people, combined with Xi Jinping emphasizing the need to have especially an aesthetical education of the youth, and also the older people. Because aesthetical education goes in the direction of the beauty of the mind and the beauty of the soul.

And given the fact that China has a population of 1.4 billion

people, the idea of the West that it would be possible to contain this without war is ludicrous. And if it comes to war, it should be noted that there are many military experts who make the point that once you start to use only one nuclear weapon, it is the logic of nuclear weapons, in complete contrast to traditional, conventional weaponry, that all weapons will be used. And that obviously would mean the annihilation of human civilization.

So, this paradox obviously exists, and it is the view of the Schiller Institute that it can only be overcome by winning the West, winning countries of the world over to join in the new paradigm in a win-win cooperation.

Now, that the danger of war is very real, we just saw in the incident involving provocation by Ukrainian warships in the Black Sea, close to the Sea of Azov and the Kerch Bridge. And some people in Ukraine already having proposed some weeks ago, that the newly built bridge between Russia and Crimea, should be blown up. This was obviously an incident a couple of days ago [Nov. 25], whereby Ukrainian warships did not follow the rules which are otherwise established between Russia and Ukraine, to announce their intention to pass through the Kerch Strait; so they were held up by the Russian military; the crews were basically arrested and interrogated, and in the meantime, written material has been found with this crew, which instructs them not to announce themselves, to go to this point of the Kerch Strait in secrecy, clearly indicating a provocation.

What happened, was, immediately, the war-hawks, like NATO General Secretary Jens Stoltenberg, immediately said NATO fully on the side of Ukraine; and some other hawks, immediately, like representatives of the Integrity Initiative – about which I will say something in a second – immediately said that NATO should send a whole flotilla into the Sea of Azov.

Now, this was absolutely denounced by President Putin yesterday, who waited a couple of days, and then basically said this was a clearly preplanned provocation, and the big fault lies with the nations of the West, who, without thinking immediately take the side of Ukraine. And in his typical Putin humor, even said, if Ukraine would demand to eat babies for breakfast, the West would immediately agree.

And this was also strongly denounced by the former Chairman of the NATO Military Committee, who had also been the Chief of Staff of the German military before that, Gen. Harald Kujat, who denounced Stoltenberg, and said he made a grave mistake: That in an incident like that, it is of the utmost importance that it be investigated and the other nations should not beat it up, but try to deescalate the whole situation. Fortunately, most of the West European governments did, because they obviously realized that a war between Ukraine and Russia could completely go out of control in no time and lead to a World War III.

So I think that this incident, in which the danger is not yet over because Poroshenko announced martial law in parts of Ukraine, and our dear friend Natalia Vitrenko, a Ukrainian politician, warned that this means Poroshenko is actually establishing a dictatorship in Ukraine – martial law, eliminating all kinds of civil rights, being an extremely hot situation.

Now, who is the instigator of this whole provocation? If you look at the fact that just recently, a couple of days ago, it was revealed that there is this thing called “Integrity Initiative.” This is a very strange institution. It’s basically run out of British embassies all over the world, and it is actually a subdivision of British intelligence. One of their spokesmen, Edward Lucas came out in the context of this Ukraine crisis, and immediately said: This is completely like Nazi Germany attacking Poland in 1939, and demanding an immediate escalation, sending warships into the Black Sea, in

a clear provocation.

What is this Integrity Initiative? The new British Chief of General Staff Gen. Mark Carleton-Smith said Russia is a greater danger to the U.K. than ISIS or al-Qaeda, in a completely war-mongering statement. So what this Integrity Initiative outfit does, is they have defined so-called "cluster groups," in all kinds of countries; and if you look at their website and look at the names of the people involved, it is the Cold War faction all over the world. For example, in the United States, it involves Ian Brzezinski, the son of infamous Zbigniew Brzezinski, of the {Great Chessboard} infamy, and this Ian Brzezinski is a leading member of the Atlantic Council, which can be really regarded as one of these subdivisions of the Anglo-American empire, or the British intelligence. And in Germany, it involves Gen. Klaus Naumann, who is famous for his Cold War attitudes towards Russia. So it is this apparatus which is basically sticking to the idea that you need to have a geopolitical confrontation with Russia and with China. And this is the faction which brings about the war danger in the closest fashion.

Now, we have to get over the idea that the world forever needs to be divided into geopolitical blocs, where you have one nation, or one group of nations being in complete conflict with another group of nations. And unfortunately much of the European Union thinks that way; Macron thinks that way; Mrs. Merkel in the same way. When Macron recently demanded the establishment of a European army, to be able to defend Europe against Russia, China and even the United States, he said! That is typical for this kind of thinking, which under conditions of a financial breakdown crisis and general tensions is exactly a prescription for the danger of a repetition of the two catastrophes of the 20th century.

Now, the alternative is fortunately, also very clearly there. I already mentioned the New Silk Road Spirit having transformed Africa, where people for the first time have the

legitimate hope that with the help of China, and now, more and more other countries, such as India, Japan, Indonesia, Turkey and many others, having recognized that Africa, which will have 2.5 billion people by the 2050, and as Xi Jinping at the Johannesburg BRICS summit in September correctly noted, Africa having the biggest development potential of all the continents on the planet, that one can say that Africa will be the “new China with African characteristics.” That you will have a very young population, which if they are educated and provided with the necessary infrastructure investments, can really become the most productive continent on the planet.

That obviously, is a nightmare for those people who have tried to suppress the development of the developing countries, such as the IMF, with their “conditionalities,” which was the real debt trap. You know, the IMF conditionalities basically made sure that the developing countries would remain indebted, and that they were not allowed to use their income for either investment in social expenditures, education, infrastructure, but that they had to pay debt as a priority, and that was one of the main means how the development of these countries was suppressed.

And naturally, you had the very unholy role of the World Wildlife Fund, preventing infrastructure, for the sake of snails rather than human beings. And you had the whole unholy ideology of the Club of Rome that supposedly the resources on the planet were limited, and therefore development of the developing countries had to be suppressed.

When China launched the New Silk Road, all of that went out of the window, because, now, for the first time, there is the real possibility to overcome the underdevelopment of the developing countries, and that has been understood by the countries of the Global South – these are all the major organizations, such as the G77, the Organization of Islamic Countries (OIC), Mercosur [Mercado Común del Sur], the African Union, all of these organizations are now basically inspired

by the New Silk Road idea.

And even in Europe, this is dramatically quickly changing: You had the 16+1, Eastern and Central European Countries plus China, which very happy to be hubs between Europe and Asia, in the Silk Road development. You have Greece, which is completely transformed because of Chinese investments in Piraeus and other infrastructure projects. The new Italian government had completely changed: They no longer listen to the EU in respect to China. The leading ministers, like Giovanni Tria, and the undersecretary for Economic Development Michele Geraci, Prime Minister Giuseppe Conte, himself, they all basically look to cooperation between China and Italy, not only for mutual investments, but especially to invest in joint projects in Africa. And one of the most glorious examples, is the agreement between China and Italy to jointly work together with the countries of the Lake Chad Basin Commission to implement the Transaqua project, which I'm sure Hussein already talked about.

But then you have also Spain, where President Xi was just there on a state visit, and having very far-reaching cooperation agreement between China and Spain, emphasizing the 2,000 years of cultural ties between the two countries. And then Xi Jinping will also go to Portugal when he comes back from the G20. And between Portugal and China there is an absolute agreement that Portugal, also, will become the hub – Spain and Portugal will not only be the hub for the Eurasian connection of the New Silk Road, but also the hub for all the Spanish- and Portuguese-speaking throughout the world. So this is what the Schiller Institute emphasized in our “World Land-Bridge” report, to work on the so-called Atlantic route, and in this way, combining the Caribbean, Central America, South America, with those Portuguese- and Spanish-speaking countries and therefore Europe.

So the World Land-Bridge is coming into being. And we had just had a very interesting and hopeful even in Hamburg, between

China and the Hamburg Chamber of Commerce, where, with the exception of one Greenie, who was completely beside himself, but all the other speakers were more or less very optimistic in talking about how Hamburg is the natural link not only for the land connection – and I think per week now, 23 trains are coming from China into Hamburg – but obviously, also a crucial aspect of the Maritime Silk Road, given the fact that Hamburg is the largest port in Germany.

This is all very, very interesting. Then, I should not forget to mention Switzerland, which is also onboard. Austria: Austria's new government even has it in its coalition treaty that Austria wants to become a hub for the New Silk Road. So I think the development is actually, objectively very, very promising. But obviously, a lot more has to be done, because if you reflect on what I said in the beginning, what should become the outcome of the G20, a New Bretton Woods system and a new system in order to safeguard our nations against the danger of a new financial blowout, that has not yet been accomplished.

Otherwise, objectively, despite all the dangers I've referred to, I think we can be very optimistic, because a new system is within reach. And I just want to say, that economic development absolutely must be combined with a Classical Renaissance. Because, if you look at the values of the West right now, – I want to identify very briefly what I mean by that – the neo-liberal or liberal philosophy or ideology which has taken over in the West, it is correctly rejected by Russia and by China – it's the principle "everything is allowed." You have not two genders, but now you have about 49 genders; you have pornography without limits; children can go on the internet and see the worst-possible atrocities, the violence which is now, unfortunately having roots in the United States – you have the mass shootings in the schools almost every day. In the United States, there were already more than 300 mass shootings [this year]. You have the opioid epidemic in the

United States. You have an increase of [inaudible 35:42] alcoholism, drug addiction; longevity in the United States has gone down for the first time in the last two years! If there is any parameter for a collapsing economy it is that the life expectancy goes down.

And in Europe, we are not that far behind, if you look at the violence in the schools in Germany, just to name one element. I think we are in an absolute dire need to have a Renaissance of human culture, of Classical culture, of Classical music, poetry, and other areas of art.

This has been understood in China. I mentioned already Xi Jinping's emphasis on the need for aesthetical education, and the main Chinese speaker at this Hamburg conference yesterday, Vice Premier Liu He, who is the main economic advisor of Xi Jinping, he deviated from his written text and said that he wanted to share a story with the audience, that during the Cultural Revolution, when he was young, he had to hide in one of the hutongs in Beijing – these are the old buildings – and he had to listen in secrecy to the Violin Concerto in C-minor of Felix Mendelssohn, and that meant that he fell completely in love with Classical music and he has pursued that passion ever since.

I think this is very promising. Because as you know, we are convinced that human nature is that all human beings essentially are good, that man has the limitless capability to self-perfect, not only in terms of intellect, but also that the aesthetical education means that you can educate your emotions until you can blindly follow them because they would never tell you anything different than what reason commands. This is the Friedrich Schiller's definition of the beautiful soul. He says, necessity and passion, free will and duty all fall in one, and this is the condition where man is truly free: Because you do with passion what is necessary, because you cannot think in any different way other than on the level of reason.

And I think that is not a utopia, but that is something which can be absolutely accomplished and is inherent in the philosophy of Confucius, who also had almost the same idea of aesthetical education as Friedrich Schiller, that is, through music, through poetry, through learning [inaudible 38:49], that you can actually transform the character of people to become beautiful characters, and to becoming wise and serve the common good.

Now, I think that if mankind is supposed to reach the New Paradigm, not only will the relations among nations be like that, that each nation will refer to the best tradition of the other and be enriched by discovering the beauty of the most advanced culture of the other nation, but that that will increasingly become the nature of relations among nations: that we will stop behaving like little four-year-old boys, kicking each other in the shins, meaning, conducting war and things like that, and we will become adult as a human species and renovate our relations, like the astronauts, who all, – all the astronauts who have been in space, who were on the ISS, they all report the same thing: That once you are in space, you recognize that you can only cooperate on the basis of reason, because otherwise you won't exist, and that when you look at our little, blue planet from space, you recognize that there is {so} much to be discovered! First of all, there are no borders, there are no races, there is only one humanity, and you recognize that our universe is so huge! And that we as a human species have to cooperate, to be able to have a sustained existence in this universe, over the next thousands and thousands of years.

And the Hubble telescope discovered that we presently know of the existence of 2 trillion galaxies! Now, that is boggling the minds – if I try to think of the Solar System, the Milky Way, the galaxy, that is already gigantic. But the idea of 2 trillion galaxies, that shows you that we as a human species have just made the first baby steps in the direction of the

perfection of our species.

Anyway, I just think we are at the change of an epoch. I think we have a very good chance to leave the epoch of geopolitics behind us, that we can really create a system of governance which makes the coexistence in peace and development possible for all of humanity. And I would encourage you to be optimistic about it, and join efforts with the Schiller Institute, because this has been our perspective for the past 40 or 50 years – in the case of my husband, 50 years – and I think we are on the verge of seeing the realization of that vision.

Thank you. [applause]

Det Nye Bretton Woods-system: Lyndon LaRouches historiske øjeblik.

Den 9. december (EIRNS) – Der står meget på spil i kampen for at rykke fra topmødet mellem Trump og Xi den 1. december og det næste (endnu ikke planlagte) topmøde mellem Trump og Putin, og direkte videre til de første fire-magts diskussioner mellem USA, Kina, Rusland og Indien vedrørende et Nyt Bretton Woods internationalt kreditsystem med faste valutakurser – som udarbejdet af Lyndon LaRouche.

Nu ser vi, hvordan fremmede elementer i det amerikanske justitsministerium anvender provokerende anholdelser og retsforfølgelser for at forsøge at lukke ned for relationerne mellem Washington og Beijing, ligesom de – eller andre i justitsministeriet – har angrebet Washingtons forbindelser med

Moskva i årevis, og forsøger at pacificere, og til sidst helt fjerne, den valgte amerikanske præsident.

Uanset hvor svært det ser ud, har de af os, der kæmper for at realisere LaRouches ideer, faktisk midlerne – hvis vi bruger dem – til at overvinde alle de prøvelser, som det Britiske Imperium kan genere os med.

Dette blev behandlet af Jacques Cheminade, en højtstående politisk person i Frankrig, og medarbejder til LaRouche igennem mange år, i et interview den 7. december i LaRouchePAC's fredags webcast, hvor han gav en orientering om bølgen af masseprotester i Frankrig. Idet han talte om formidlingen af vore ideer i forhold til Gule Vest-bevægelsen, fortalte Cheminade til værten for LaRouchePAC, Matthew Ogden:

“Så vores fordel i forhold til alle disse mennesker [i de politiske partier] er den måde, hvorpå jeg blev mishandlet i fransk politik, og når de erfarer, hvad der er blevet gjort imod Lyndon LaRouche ... i USA. Så vil de have en vis fornemmelse af, hvad der blev gjort mod mig på grund af de tre præsidentvalg [som Cheminade stillede op til]. De siger, “de har hånet dig, de har angrebet dig, de har gjort imod dig, præcist hvad der blev gjort imod os.” Så de har umiddelbart en forståelse af dette synspunkt, men jeg siger til dem, I skal gå dybere ind i forståelsen.”

“Hvad vi forsøger at gøre – det er meget interessant – på forskellige niveauer er at give dem det de har brug for: At give dem føde til tanken, hvilket er hvad de behøver for at udvikle deres tænkning og nå længere, end hvad de selv forventede.

“Jeg blev inviteret til tre universiteter i Lille, i Nordfrankrig, nær den belgiske grænse. Det er en by på omkring 1 million mennesker, en storby. Der fortalte jeg alle eleverne: ‘Jeg fik kun 0,18 % i præsidentvalget. Det er meget lidt. “Men de sagde:” Det er netop af den grund, at vi vil

have dig. Fordi vi ved, at hvis de gjorde det imod dig, er det [fordi] du er anderledes. Vi vil gerne vide, hvorfor du er anderledes, og, som de siger, hvad du har at byde på. Fortæl os venligst. "Så vi havde meget interessante møder med dem."

Studér og behersk LaRouches ideer. Men vær samtidig opmærksom på, at ideerne ikke kan adskilles fra personen – hans person, men lige såvel din egen. Hvis Sokrates havde lyttet til sin ven Kritons velmente råd om at flygte fra Athen og sin forestående henrettelse, så ville ingen tale om sokratiske eller platoniske ideer i dag. Hvis Einstein gennem tre årtier havde lyttet til rådene fra så godt som hver eneste af hans "kolleger" om at bekende hans angivelige fejl og slutte sig til "København-skolen" – ville hans teorier være døde på det tidspunkt. Lyndon LaRouche har mere end fortjent sin u dødelige status som en "folkets helt", som det er blevet sagt, både pga. hans offentlige handlinger og ved utallige handlinger, som aldrig vil blive kendt for offentligheden. Dette er også vores våben – ligesom det er Cheminades i Frankrig – når vi griber kalken.

Et nyt paradigme eller økonomisk kaos og krig.

Helga Zepp-LaRouches ugentlige webcast den 6.

december 2018

Første afsnit: oprør i Europa, fra de Gule Veste, over Brexit, til den politiske krise i Tyskland – masseoprør imod den sammenfaldende neoliberale orden fortsætter med at gære. Undtagelsen i Europa er Italien, som er den eneste stabile regering, der laver gode ting (senere tilføjede HZL Portugal og Spanien på den positive side). Befolkningen vil ikke længere acceptere den neoliberale orden – Macron, May og Merkel har alle problemer.

Post-G20:

Positive udviklinger fra samtalerne mellem Trump og Xi, USA og Kina kan fungere sammen. Det anti-russiske hysteri, der forhindrede mødet mellem Trump og Putin, er en katastrofe, men Trump kæmper tilbage: HZL uddybede ideen bag hans tweet om at arbejde med Xi og Putin for at standse våbenkapløbet, og Trumps kommentarer om hvordan USA's militære budget er vanvittigt. I denne sammenhæng var Pompeos tale i Bruxelles et forsøg på at forsvare den gamle enpolede orden. Måske Bushs død signalerer slutningen af den orden!

Brevet fra 46 Demokrater – dette er, hvad HZL sagde der måtte ske efter midtvejsvalget, Demokraterne må afvise polarisering i forbindelse med en rigsretssag mod præsidenten og i stedet arbejde på tværpolitiske økonomiske løsninger. Nøglen til dette er Lyns 4 love.

Opsummering af udviklinger omkring den Nye Silkevej: Betydningen af at Portugal går med i den Nye Silkevej, mens andre regeringer fortsætter med at reagere på Kinas lederskab. Gå med i Schiller Instituttets arbejde for at sikre, at USA tilslutter sig det nye paradigme.

Et helt kontinent skal organiseres ind i det nye paradigme.

Den 4. december (EIRNS) – Det centrale spørgsmål i historien lige nu er: Kan vi få USA til at deltage i de igangværende bestræbelser for – på internationalt plan – at organisere et nyt paradigme på linje med Lyndon LaRouches opfordring til et Nyt Bretton Woods til erstatning for det Britiske Imperiums bankerotte system med plyndring og geopolitik? Som Helga Zepp-LaRouche fremhævede det i dag, er dette det store billede der tegner sig i forbindelse med en vurdering af den strategiske situation efter G20-topmødet i Buenos Aires.

“Hvis man vurderer resultaterne af mobiliseringen for at få en fire-magts aftale mellem USA, Kina, Rusland og Indien for at lancere et Nyt Bretton Woods-kreditsystem, hvilket ville indlede et nyt paradigme for internationale relationer til erstatning for geopolitikken,” udtalte Zepp-LaRouche, “kan man kan sige, at vi stadig befinder os i en dobbelt dynamik.”

På den ene side forsøger kræfterne bag det gamle system løbende at udøve maksimalt pres og skabe forstyrrelser for at forhindre, at det nye system vinder frem. Inden G20-mødet lancerede det Britiske Imperium en dobbelt operation med provokationerne fra ukrainsk side i Sortehavet og en eskalering af angrebene fra den særlige undersøger Robert Mueller på præsident Donald Trump, hvor der blev truffet en aftale om tilståelse med advokat Michael Cohen. “Alt dette var udtænkt for at forhindre topmødet mellem Trump og Putin,” sagde Zepp-LaRouche, “og man kan sige, at det var delvis succesfuldt – men kun delvist.”

De lykkedes at sabotere det planlagte møde mellem Trump og Putin, hvilket i betragtning af de strategiske spændinger virkeligt er uheldigt. Men på den anden side var der positive udviklinger på G20-topmødet, som var af strategisk betydning. G20 burde være det organ, der tager fat på spørgsmålet om faren for et nyt finansielt sammenbrud, og om at opbygge et nyt system – og som naturligvis ikke kunne forventes at gøre det, da der er nogle lande i det, der er ubøjelige modstandere af ethvert nyt system. Men på sidelinjen af G20 fandt mødet mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og USA's præsident Donald Trump sted, et møde, som begge sider betegner som meget succesfuldt.

“Måske endnu vigtigere,” fortsatte Zepp-LaRouche, “var det faktum, at der på Putins anmodning fandt et treparts-møde sted med Xi, Putin og Indiens Modi. Og de var enige om regelmæssigt at holde sådanne møder i RIC- regi (Rusland, Indien og Kina). Det manglende fjerde land er naturligvis USA. Og det er for alvor stadig op til os at organisere for at sikre, at det sker.”

Præsident Trump har klart fornyet sit venskab med Xi, og han tweetede i går også om perspektivet om et møde mellem sig selv, Putin og Xi for at diskutere spørgsmålet om strategisk stabilitet. “Så det er klart hans hensigt,” sagde Zepp-LaRouche. “Men det betyder ikke nødvendigvis, at alle i hans administration er af den opfattelse.” Hele det britiske apparat forbliver i offensiven for at forhindre en sådan firemagts-forståelse for enhver pris.

“Der er ingen måde hvorpå det nuværende system kan fortsætte. Faren for et økonomisk sammenbrud, som vil føre til kaos, der atter vil føre til krig, vil absolut hele tiden være til stede, indtil systemet er udskiftet,” sagde Zepp-LaRouche. Hun pegede på Schiller Instituttets kommende konference i USA i februar som en lejlighed, hvor Lyndon LaRouches politik for et nyt globalt økonomisk system vil blive drøftet, med tanke på behovet for en klassisk kulturel renæssance som en del af det.

USA må på denne måde være internationalt orienteret med henblik på at arbejde sammen med Kina, Rusland, Indien og andre nationer for disse politikker. Dette er ikke en ny eller fremmed ide, understregede Zepp-LaRouche. Dette er selve den basis, hvorpå USA blev grundlagt: at gøre godt for andre. Det er arven fra Franklin, Quincy Adams, Lincoln, FDR og mange andre. Og det er det der gør Lyndon LaRouche til indbegrebet af en amerikaner.

Der er et helt kontinent, som skal organiseres ind i det nye paradigme, konkluderede Zepp-LaRouche. "Det store spørgsmål i historien lige nu er: Kan vi få USA til at ændre sig på denne måde? Vi kan gøre forskellen."

Indædt kamp om Trumps præsidentembede: Dershowitz mener Mueller-rapporten vil være politisk ødelæggende

Den 25. november (EIRNS) – I dag, på ABC's »Face the Nation«, sagde Alan Dershowitz, en hyppig forsvarer af præsident Trump på vegne af den amerikanske forfatning, at Robert Muellers særlige undersøgelsesrapport vil være designet til at være »politisk ødelæggende« for præsidenten, og at den kan være lige på trapperne, mens det Hvide Hus allerede arbejder på et modsvar. Dershowitz oplyser videre, at Mueller ikke vil rejse sigtelse mod præsident Trump, men at præsidenten kan risikere at ende i retslige problemer på grund af flere samtidigt igangværende undersøgelser i New Yorks sydlige retskreds af

hans økonomiske forhold. Disse undersøgelser er blevet koordineret med Muellers dybtgående undersøgelse. Dershowitz antydede, at Mueller ville strukturere hans rapport til at være så skadelig som muligt for Trump, for at give grobund til at indlede en rigsretssag i Repræsentanternes Hus. Ifølge Dershowitz vil både Mueller-rapporten og præsidentens svar blive offentliggjorte.

I slutningen af afsnittet henviste Dershowitz og andre til de snesevis af forseglede anklager, der findes på retslisten ved distriktsdomstolen for »District of Columbia« (en højesteretsdomstol i Washington, D.C. – red.). En af disse forseglede anklager, er det blevet afsløret for nylig, hidrører grundlæggeren af WikiLeaks, Julian Assange, som tilsyneladende vil blive retsforfulgt for at offentliggøre sandfærdige oplysninger om Hillary Clinton og John Podestas forræderi ved det sidste valg. Med de nært forestående møder mellem præsident Xi, Putin og Trump i Argentina, og med Trumps sejr i Senatet ved midtvejsvalget, er det klart, at briterne og deres amerikanske allierede som rasende forsøger at afsætte Trump fra præsidentembedet, før han når at gennemføre nogen form for større ændringer af »City of London«s globale frihandelssystem med flydende valutakurser, et dødsdømt system, der nu bevæger sig på kanten af sammenbrud.

LaRouche PAC og EIR har gentagne gange fremhævet, at angrebene på Trumps præsidentembede og kandidatur oprinder i Storbritannien. Både det, at Trump blev valgt i 2016, og det, at han beholdt et flertal i Senatet, afspejler en massestrejkebevægelse af internationale dimensioner mod det mislykkede »globalistiske« imperie-system med dets evige krige og nedskæringer mod befolkningen, hvilket især kunne ses i Frankrig i den forløbne uge. Derfor lancerede briterne deres informationskrigs-kampagne mod Trump, i samarbejde med deres aktiv Barack Obama, hans efterretningschefer James Comey, James Clapper og John Brennan samt det demokratiske parti drevet til vanvid af sit identitetspolitiske trossystem, hvormed det manipuleres. Derfor blev Robert Mueller, den umoralske anklager mod Lyndon LaRouche m.fl., og lederen af

mørklægningen af den britisk-saudiske rolle i forbindelse med 11. september 2001, valgt til at være juridisk lejemorder, og derfor slesker medierne, der nu næsten fuldstændigt er slaver af de svigtende elites behov for psykologisk krigsførelse, sådan for ham.

I modsætning til dem, der har utopiske drømme om Muellerundersøgelsens pludselige afslutning, har vi understreget, at dette er en kamp til stregen: Enten går Mueller og hans venner ned, eller Trump går ned. Hvis Demokraterne deltager i dette britiske angreb, frem for at arbejde sammen med præsidenten om et reelt økonomisk opsving og om fremskridt, vil den efterfølgende katastrofe tillægges dem, ligesom præsident Trump hævdede i sin analyse af midtvejsvalget.

I de seneste dage har der været rygter fra den britiske presse, som tyder på at man frygter, at frigivelsen af hemmeligstemplede dokumenter, der afslører pressens rolle i det igangværende kup i USA, kunne være nær. Den britiske avis »The Telegraph« rapporterede om, hvordan britiske efterretningsfolk og deres lakajer i det amerikanske etablissement fører en intens lobbykampagne for at forhindre Trump i at frigive dokumenter, der afslører den britiske rolle. Vi er af den meget faste overbevisning, at præsidenten straks bør frigive dokumenterne vedrørende Steele-dossieret, FISA-kendelserne og de britiske operationer mod Trumps kampagnefolk på britisk jord, som nu er i hans hænder. Han bør også frigive alle dokumenter, der anviser årsagerne til, at han var målet for briterne og deres lakajer i Obama-administrationen i dette angreb på USA, hvilket ville forsyne det amerikanske folk med ammunitionen til at gøre en ende på Robert Mueller og hans allierede.

Den æstetiske uddannelse af mennesket er den eneste løsning

Den 21. november (EIRNS) – Efter næsten 50 års britisk økonomisk frihandel påtvunget USA og Europa er hele konstruktionen nu ved at kollapse. Troværdige studier viser, at den faldende levestandard i Frankrig, Italien, Grækenland og i stigende grad selv i Tyskland, har skabt betingelserne for en udvikling af massestrejker i protest mod den ekstreme fattigdom. FN's særlige rapportør vedr. ekstrem fattigdom og menneskerettigheder Philip Alston udsendte en rapport om den britiske økonomi, som sagde, at det er »åbenlyst uretfærdigt«, at så mange britere lever i fattigdom. »Dette er indlysende,« skrev han »for enhver, der åbner øjnene for at se den enorme forøgelse af fødevarebanker og køerne af ventende udenfor, de sovende hjemløse i gaderne, forøgelsen af hjemløshed, følelsen af dyb fortvivlelse, der har ført til, at selv regeringen udpeger en minister for selvmordsforebyggelse, og til, at civilsamfundet laver dybtgående indberetninger om uhørt ensomhed og isolation.« Mens infrastrukturens sammenbrud har skabt betingelserne for katastrofale brande og oversvømmelser, der ødelægger jorden, og mens den grundlæggende infrastruktur i mange af vores større byer smuldrer, vurderes det nu, at en tredjedel af befolkningen i USA ikke kan tilvejebringe deres basale leveomkostninger. Over 134.000 mennesker er hjemløse alene i Californien. Og nu er den finansielle boble på bristepunktet, i en tilstand, der er langt værre end den, der førte til nedbruddet i 2008.

Da Richard Nixon »trak stikket« – som Lyndon LaRouche formulerede det – på Bretton Woods-systemet i 1971, hvilket tillod spekulanterne at skabe ravage på valuta- og råvaremarkederne, indrømmede Nixon, at han havde forladt det Amerikanske System og udtalte: »Jeg er nu en Keynesiansk

økonom.« Maastricht-traktaten i 1992 påbegyndte processen med at afskaffe europæiske nationers suverænitet ved at oprette et system i Bruxelles af ikke-folkevalgte oligarker, for at diktere politik, udelukkende med ansvar overfor »City of London«.

LaRouche advarede ved enhver given lejlighed om, at afvisningen af det Amerikanske System – af Alexander Hamilton, Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt – til fordel for den Britiske Model med »frihed« for Wall Street og »City of London« til at plyndre den virkelige økonomi, uundgåeligt ville føre til global depression og global krig. Menneskeheden står nu over for disse farer i nær fremtid. LaRouche fremlagde også den nødvendige løsning: At vende tilbage til den politik, der sidst blev set under Roosevelts Bretton Woods-system, med faste valutakurser og kredit til udvikling, Glass-Steagall-reformen af banksystemet, nationale pengeinstitutter til at skabe kredit til infrastruktur og agro-industriell udvikling, og at udvide grænserne for menneskelig viden, både inden for videnskab og kunst. Denne positive mulighed er også inden for vores rækkevidde i dag.

Om blot ni dage vil Præsident Donald Trump afholde topmøder med henholdsvis præsident Vladimir Putin og præsident Xi Jinping i Argentina. Mens flere af hans ministre og rådgivere næsten dagligt udsteder fordømmelser af både Rusland og Kina, er Trump optimistisk med hensyn til etableringen af venlige relationer med begge. Efter næsten at have overvundet det falske »Russiagate«-kupforsøg mod sig, der drives af Robert Mueller på vegne af MI6, og samtidig have overvundet Demokraternes indsats for at overtage senatet, for at kunne gennemføre en rigsretssag mod ham, viser Trump initiativ til at gøre disse topmøder til et vendepunkt for Amerika og for Verden. Hvorvidt han lykkes med det, afhænger i høj grad af det amerikanske folk, som han nåede direkte ud til gennem sine forbløffende 45 masse-møder i offentligheden før midtvejsvalget i november 2018, og dets vilje. Til gengæld er kapaciteten i

Trumps enorme populære støttebase til at påvirke menneskehedens fremtid stadig under en udvikling, der afhænger af niveauet af »æstetisk dannelse« (som Friedrich Schiller bruger det begreb) af en befolkning, der ellers er blevet nedbrudt af økonomisk afsavn, kulturelt forfald, narkotika og den afskyvækkende voldelige og perverse »underholdning« prakket på befolkningen af Wall Street og Hollywood.

Helga Zepp-LaRouche kommenterede på denne dybe krise i dag, efter at være blevet orienteret omkring, hvordan fattigdom og kaos spreder sig i Europa og USA: »Dette minder mig om Comecons sidste dage« sagde hun »da infrastrukturen og det økonomiske systems kerne kollapsede. Der er ingen anden løsning, end at USA indleder et samarbejde med Rusland og Kina. Uden Rusland og Kina kan der ikke være noget »New Bretton Woods«, og USA og Europa kan heller ikke fuldt ud deltage i den eneste operation, der udtrykker håb om fred gennem udvikling: Bælte og Vej Initiativet.«

Reflekterende over skønheden i Schiller Instituttets kor- og orkesterkoncert i NYC, der fejrede Friedrich Schillers 259. fødselsdag på Manhattan sidste søndag med musik af Beethoven, Brahms, Bach og Afro-amerikanske spirituals sammen med poesi og prosa af Schiller og Shakespeare, bemærkede Zepp-LaRouche: »Den eneste løsning ligger i menneskets æstetiske uddannelse. Dette blev anerkendt af Schiller, af Konfutse, af Lessing – det er det eneste middel.« En optagelse af koncerten, der fandt sted i den smukke St. Bartholomews Kirke på Park Avenue og blev opført ved den videnskabelige kammertone på $A = 432$ Hz, vil snart være tilgængelig til international distribution.

Storbritanniens 'Integrity Initiative' afslører det Britiske Imperiums hånd bag provokationen i Ukraine

Den 27. november (EIRNS) – Den ledende artikel i går på hjemmesiden for "Integrity Initiative", der for nylig blev afsløret som en propaganda-operation kørt af britisk efterretningstjeneste, er en opfordring til krig mod Rusland for alle i Vesten, som nægter at deltage i denne krig, hvor den ukrainske provokation i det Asovske Hav bruges som påskud for krig. Forfatteren er *The Economist's* tidligere chefredaktør for russiske anliggender, Edward Lucas, der har et upåklageligt skudsmål som Imperiets talsmand imod systemet med nationalstater, der opstod af den Westfalske Fred, og som længes efter krig mod Rusland.

Umiddelbart efter denne opfordring til krig er der en erklæring udstedt af Integrity Initiative samme dag, den 26. november, hvor man erkender, at de nyligt lækkede dokumenter, der afslører det som et skalkeskjul for britisk efterretningstjeneste, er sande. Det hedder sig, at (1): dets "finansiering for 2017 og 2018 blev ydet af et tilskud fra Storbritanniens Udenrigs- og Commonwealth Office"; og (2): at dokumenterne vedrørende dets operationer, der er lækket af 'Anonymous' i de seneste dage, er legitime, selv om det "ikke med sikkerhed kan siges om [dokumenterne] alle er ægte, eller om de indeholder falsk materiale."

Det er så dette 'foretagende', der offentliggjorde Lucas' krigsråbs-artikel, med overskriften "Vesten fejler atter en test fremsat af russisk aggression". Lucas foreslår, at

Ruslands reaktion på Ukraines provokation ses som en parallel til Nazi-Tysklands angreb på Polen i 1939, og at Rusland, i overensstemmelse hermed, imødegår med "kinetiske, symbolske og økonomiske foranstaltninger." Han foreslår sådanne reaktioner som at sende en NATO-flotille til Ukraines havn Mariupol i det Asovske Hav; øge den militære bistand fra Vesten til Ukraine; indføre et midlertidigt forbud mod officielle og erhvervsmæssige visa for russere samt foranstaltninger til at afskære Rusland fra adgang til det vestlige finansielle system."

Lucas klager over, at vestlige nationer og endog NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg i stedet opfordrer til tilbageholdenhed og nedtrapning fra begge sider, i modsætning til Canada, som dansede til Hendes Majestæts pibe, og fordømte Rusland som aggressor.

Lucas er mest foruroliget over præsident Donald Trumps manglende reaktion overfor Rusland. "Mest bekymrende af alt (bekymrende for os og yderst glædeligt for Rusland) er, at der ikke kom nogen umiddelbar reaktion fra USA," klager han. Lucas gør det klart, at den britiske efterretningstjeneste vil aktivere sine aktiver/målpersoner i den amerikanske Kongres, idet det bemærkes, at den amerikanske reaktion" kan blive bedre. Der tales om flere sanktioner. I USA vil Kongressen have noget at skulle sige i den sag... "

Blot to uger tidligere skrev Lucas en artikel udgivet af folkene på "Integrity" den 19. november, hvori han rablede: "Det er på tide at droppe den fiktion, at Rusland og Kina er normale lande, med hvilke vi kan have et normalt diplomati. De bør ses som slyngelstater, beslægtet med Nordkorea eller Iran."

Endnu et økonomisk sammenbrud på vej. Skab et nyt internationalt kreditsystem nu

Den 20. november (EIRNS) – Om ti dage vil præsident Donald Trump, friere end før til at handle efter at have modstået det amerikanske midtvejsvalg, påbegynde en række topmøder med andre stormagts-præsidenter, begyndende med mødet i Gruppen af 20 nationer den 30. november.

Mens disse afgørende møder nærmer sig, nærmer sig ligeledes et finansielt sammenbrud, der er lige så slemt eller værre end 2007-08. Efter mere end to måneders fald på aktiemarkederne falder aktie-, obligations- og virksomhedslånemarkederne nu alle sammen samtidigt, og eksperter advarer igen og igen om, at markederne for virksomhedernes »højrisikogæld« i USA og Europa i hastigt stigende grad minder om realkredit-markederne i 2007-08. Tech-giganterne fører, på trods af opkøb af enorme mængder af egne aktier, an i faldet. Bestyrerne af USA's centralbank har fortrudt deres ellers planlagte renteforhøjelse, men det er for sent til at gøre en forskel.

På et sådant tidspunkt er det virkelig vanvittigt, at store vesteuropæiske regeringer kaster »klimaskatter«, »kulstofskatter« og »el-skatter« efter deres allerede synkende økonomier og befolkninger, og kræver dybe besparelser i nationer som Italien, som ikke er med på deres forskruede »klimabølge«. Dette er tragisk, men de store vestlige europæiske »ledere« er helt klart på vej til at blive fjernet af deres befolkninger.

Det er som et minimum lederne fra USA, Kina, Rusland og Indien, som skal agere for at forhindre et økonomisk sammenbrud – og vi ved, hvad det er, de kan gøre. Helga Zepp-LaRouche, formand for Schiller Institutet, sagde i dag: »Situation kræver at alle sejl sættes ind til at mobilisere for et 'Nyt Bretton Woods' valuta- og kreditsystem. Vi bør gennemføre en orienteringskampagne i løbet af de næste to uger«; op til de kommende topmøder, som mobiliserede vi op til et afgørende valg.

Det er afgørende, at alle Lyndon LaRouches velkendte »Fire Love«, som han nedfældede dem i 2014, gennemføres lige nu. Genindfør Glass-Steagall-loven for at adskille og beskytte kommercielle banker og folks opsparinger fra Wall Street-kasinoets sammenbrud. Skab en nationalbank eller et kreditinstitut som FDR's »Reconstruction Finance Corporation«. Anvend den kredit, der genereres, til at opbygge højteknologisk ny økonomisk infrastruktur for at øge økonomiens produktivitet. Lad videnskaben føre an: udvikling af atomare fusionsteknologier så hurtigt som muligt, og stræb efter bemandede kolonisering på månen og udforskning af solsystemet.

Dette er tiden til Lyndon LaRouches »Fire Love«; de er nødvendige nu. Men LaRouche har argumenteret i taler og skrifter – endda før 2008-nedbruddet – for at disse tiltag kunne affødes af en aftale mellem stormagternes ledere. De kan indlede et nyt kreditsystem; samarbejde om at skabe en international udviklingsbank for at investere milliarder i ny infrastruktur over hele verden; forene deres bemandede rumforskningsprogrammer til en indsats, der kan udrette noget stort og bryde barrieren til ubegrænset strøm fra fusionsenergi ned.

De øvrige stormagter er allerede forpligtet til nogle eller alle disse videnskabelige mål. Den amerikanske dollar har den største indflydelse på dannelse af et nyt kreditsystem og stabiliseringen af valutaernes værdier.

Således må det amerikanske folk nu tage ansvar for det internationale samarbejde. Præsident Trump kan kævle med kongressen, men det er på den store scene, at han kan handle hurtigt for at stoppe et økonomisk sammenbrud og afværge konfrontationer, som kan føre til verdenskrig. Gennem formelle og uformelle grupper og organisationer, som kan handle, må det amerikanske folk få det til at ske.